

Pablo Martín Sanguiao

Micul Catehism al Voinței Divine

Acest „mic catehism al Voinței Divine”
este un ajutor destinat acelor care doresc să cunoască
mesajul spiritual al slujitoarei lui Dumnezeu Luisa Piccarreta,
„Fiica cea mică a Voinței Divine” în viața și în Scrierile ei
pentru formarea lor de bază în Credință și drept călăuză în viața lor.

“Manuscris privat”

P. Pablo Martín Sanguiao
Civitavecchia, 25 Martie 2015,
Solemnitatea Bunavestirii și Sărbătoarea FIAT-ului Divin a lui Isus și al Mariei

(Citatele sunt preluate din Biblia Romano Catolică – Iași 2016
Traducătorii: Pr. Alois Bulai și Pr. Eduard Patrașcu)

www.laDivinaVolontà.org

1 PRIMELE ÎNTREBĂRI DESPRE DARUL LUI DUMNEZEU

* CINE SUNTEM NOI?

„Vedeți câtă iubire ne-a dăruit Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. De aceea, lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut pe el. Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a arătat [încă] ce vom fi. Știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui pentru că îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3,1-3).

* CE ANUNȚĂ IOAN SPUNÂND ACEASTA?

Că încă trebuia să fie revelată Voința Divină fiind **viața interioară a lui Isus**, adică „**trăirea în Voința Divină**”, astfel încât aceasta să fie viața noastră, urmând exemplul și doctrina spirituală a Slujitoarei lui Dumnezeu Luisa Piccarreta, prin care Dumnezeu în timpurile noastre a vrut să o manifeste.

* CE ÎNSEAMNĂ „A TRĂI ÎN VOINȚĂ DIVINĂ”?

Este a avea ca **propria viață** aceeași Voință a lui Dumnezeu, așa cum o cunoaștem prin Scrierile Luizei Piccarreta. Aceasta a fost viața trăită de Isus Domnul Nostru și de Maria, Mama lui și a noastră.

* CINE ESTE LUISA PICCARRETA?

Slujitoarea lui Dumnezeu Luisa Piccarreta „**Fiica cea mică a Voinței Divine**” este creatura pe care Isus a ales-o **pentru a începe** în ea împlinirea idealului său și al Decretului său etern, și **pentru a-l face cunoscut** Bisericii și lumii întregi: ca Vrerea sa Divină să fie în noi ceea ce este în Dumnezeu, Viața sa, Fericirea sa, Izvorul tuturor lucrărilor sale.

Luisa s-a născut la Corato (Bari, Italia) pe 23 Aprilie 1865; acolo a trăit mereu, și acolo a murit pe data de 4 Martie 1947. Persoanele încă își amintesc de ea precum „**Luisa cea Sfântă**”. Procesul ei de a fi declarată fericită a fost deschis în 1994. A avut mulți martori (între aceștia fiind mulți preoți chiar și episcopi, un cardinal și un Sfânt canonizat, Sf. Hanibal Maria di Francia, care a vizitat-o timp de 17 ani). A trăit mereu sub autoritatea diferiților Îndrumători spirituali, preoți Sfinți ce au fost numiți de către autoritățile Bisericii. Dar principalul martor al Luizei este chiar ea însăși, în scrierile ei, unde povestește viața și misiunea sa.

* DESPRE CE A SCRIS LUISA? CARE SUNT ACESTE SCRIERI?

Luisa nu a fost o persoană de cultură, a făcut numai clasa întâi sau poate clasa a doua; dar datorită supunerii față de îndrumătorii ei spirituali, a trebuit să scrie toate fenomenele pe care le trăia într-un mod extraordinar. Așadar, a scris 36 de caiete mari sau Volume în formă de jurnal, pe care Isus le-a scris mai întâi –spune El– „*cu degetul său de lumină în adâncul sufletului ei*” și apoi Luisa le-a scris pe hârtie.

Aceste scrieri minunate sunt intitulate de Isus: „**Împărăția Voinței mele Divine în creatură - Cartea Cerului - Chemarea creaturii în ordine, la locul său și la scopul pentru care a fost creată de Dumnezeu**”.

Sf. Hanibal, în calitate de Cenzor al scrierilor Luizei, a fost primul care le-a examinat (el cunoștea primele 19 volume) și a dat „*Aprobarea*” sa; atunci Arhiepiscopul a dat „*Imprimatul*” său.

Luisa a mai scris și „**Orele Pătimirii Domnului Nostru Isus Cristos**”, „**Călătoria sufletului în Voința Divină**” și „**Fecioara Maria în Împărăția Voinței Divine**”.

A mai scris de asemenea un caiet cu „*Amintiri din copilărie*” pentru a completa primul Volum; a lăsat multe rugăciuni, novene și multe scrisori.

* **DAR CARE ESTE ÎN PUȚINE CUVINTE MESAJUL LUISEI?**

Luisa poate spune cu cuvintele lui Isus: «*Doctrina mea nu este a mea, ci a celui care m-a trimis. Dacă vrea cineva să facă voința lui, va cunoaște dacă doctrina este de la Dumnezeu, sau dacă eu vorbesc mai degrabă de la mine*» (Ioan 7,16-17). Și aceste cuvinte pe care Isus le-a spus către samariteană: «*Dacă ai fi cunoscut Darul lui Dumnezeu și cine este acela care îți spune: „Dă-mi să beau”, tu ai fi cerut de la el și el ți-ar fi dat apă vie.*» (Ioan 4,10).

Și care este **Darul lui Dumnezeu**? Nu este un dar oarecare, o virtute, o carismă, nici măcar nu este ceva spiritual, este **însăși Voința sa Divină**, atotputernică, eternă, preasfântă. Respectarea Poruncilor, a face ceea ce vrea Dumnezeu, a accepta în pace ceea ce Dumnezeu permite sau dispune, toate acestea sunt necesare pentru a ne mântui, dar este prea puțin pentru Iubirea sa.

Un cântec popular spune: „*Dumnezeu s-a făcut ca noi - pentru a ne face cum este El*”. Dumnezeu vrea ca noi să devenim cum este El, cu **asemănarea Sa**. Dumnezeu vrea să trăim cu El în perfectă **comuniune de viață**, să putem rosti Tatălui aceleași cuvinte ca și Isus: «*Și toate ale mele sunt ale tale și ale tale sunt ale mele*» (Ioan 17,10). Dumnezeu vrea ca noi să-l iubim cu **însăși Iubirea sa**, astfel încât schimbul nostru de iubire să nu fie nedrept. Pentru aceasta, Dumnezeu știind că doar „inima” noastră (voința noastră) nu este capabilă să iubească într-un mod divin, demn de Dumnezeu, **acum ne oferă darul „Inimii sale”, al Voinței sale adorabile, „Inima” celor Trei Persoane Divine**, pentru ca să trăim cu Dumnezeu viața sa, luând parte la lucrările sale, să iubim așa cum iubesc Persoanele Divine.

Acum Domnul îți spune: „*Este prea puțin pentru tine să fii slujitorul meu, vreau să te fac lumina popoarelor*”. (Isaia 49,6)

Acum Domnul îți spune: „*Fiul meu, dă-mi inima ta, pentru că Eu vreau să-ți dau inima mea.*”

Acum Domnul îți spune: „*Vreau să-ți dau Voința mea, în așa fel încât să fie pentru tine ceea ce este ea pentru Mine*”.

Acum Domnul îți spune: „*Nu aș putea să-ți dau CEVA mai mare decât Voința mea, Totul meu, însăși esența Ființei mele Divine, Izvorul tuturor Atributelor mele, al Iubirii mele, al Vieții mele, al lucrărilor mele, al fiecărui bine și fericiri.*”

Acum Domnul îți spune: „*Dacă tu îmi dai voința ta, Eu ți-o dau pe a Mea; pentru aceasta am creat-o pe a ta, pentru ca tu să ai o mică voință pe care să mi-o poți oferi, putând să o schimbi cu a Mea și care să coincidă cu a Mea.*”

Acum Domnul îți spune: „*Dacă ți-am făcut cunoscută această dorință a mea, fiind cea mai mare dorință a mea, nu este numai ca să-ți dau o știre, dar ca să-ți fac un cadou, Darul darurilor. Ți l-am arătat pentru a ți-l împărtăși.*”

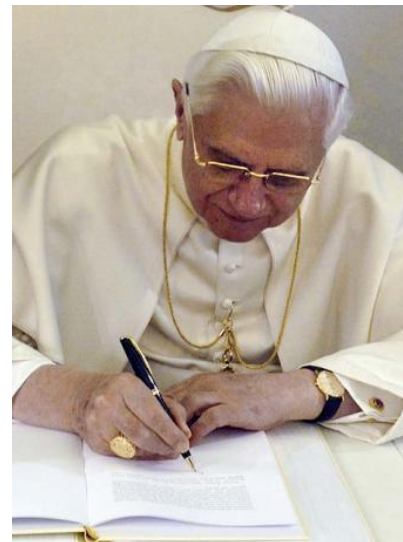
Acum Domnul îți spune: „*Dacă tu îmi spui da, Eu te iau în serios. Mica ta voință umană este pentru Mine prețioasă, doresc s-o unesc cu a Mea, s-o identific atât de mult cu a Mea, în așa fel încât să nu se poată deosebi una de cealaltă.*”

Acum Domnul îți spune: „*Dacă tu nu o să mai dai niciodată viața voinței tale pe cont propriu, iar în locul voinței tale, ai să chemi mereu Voința Mea, o să vină momentul în care ai să simți numai viața Voinței mele și așa ai să acționezi în mod divin, ca Dumnezeu, ca și adevărat fiu al lui Dumnezeu ce ești. Vei avea la dispoziția ta atotputernicia mea, înțelepciunea mea, Iubirea mea eternă. Atunci am să-l privesc pe Isus și am să te văd pe tine, am să te privesc pe tine și am să-l văd pe Isus, așa când am privit din eternitate Umanitatea sa adorabilă te-am văzut pe tine și toate*

creaturile (întâi am văzut-o în El pe Mama sa), așa privind-te pot să văd în tine totul, pe toți și chiar pe Mine însumi.”

„**Dacă tu îmi permiți** –spune de mai multe ori Isus Luizei–, **Eu vreau să fiu în tine Actor și Spectator în același timp.**”

✱ - Iată ceea ce Papa Benedict al XVI-lea a spus în prima sa enciclică „**Deus Caritas est**” (n.17): „**Da-ul voinței noastre către a Sa unește mintea, voința și sentimentul în actul iubirii totale. (...) Voind același lucru și refuzând același lucru, este ceea ce au recunoscut înaintașii noștri ca și autentic conținut al iubirii: devenind asemănători unul cu celălalt conduce la comuniunea de voință și de gândire. Povestea de dragoste dintre Dumnezeu și om constă în faptul că această comuniune de voință crește în comuniune de gândire și de sentimente, așa încât vrerea noastră și Voința lui Dumnezeu coincid din ce în ce mai mult: Voința lui Dumnezeu nu mai este pentru mine o voință străină, pe care poruncile mi-o impun din exterior, dar este însăși voința mea, în baza experienței ca, de fapt, Dumnezeu este mai intim față de mine decât eu însumi. Atunci crește abandonul în Dumnezeu și Dumnezeu devine bucuria noastră.**”

2 SPIRITUALITATEA LUIZEI PICCARRETA

01 – Nu sunt puțini misticii cunoscuți pentru o particulară „învățătură” ce caracterizează viața lor spirituală. De exemplu:

- pentru Sf. Faustina Kowalska este *“Divina Milostivire”*;
- pentru Sf. Tereza de Lisieux este *abandonul încrezător în Dumnezeu*;
- pentru Sf. Margareta sau pentru Sora Iosefa Menéndez este *devoțiune la Inima lui Isus*;
- pentru Servitoarea lui Dumnezeu Concepción Cabrera este *„Întruparea Mistică”*;
- pentru Madre Eugenia Ravasio este *revelarea Tatălui Divin... etc.*

Și toate aceste figuri (aproape toate femei!) au dat Bisericii propriile comori de viață spirituală ca rod al „*revelării*” sau *experiențe mistice*, examinate și confirmate de Biserică. Care este, în puține cuvinte învățătura spirituală ce o caracterizează pe *slujitoarea lui Dumnezeu Luisa Piccarreta*?

Este „*trăirea în Voința Divină*”. Este însăși Voința lui Dumnezeu, dată de El însuși și primită de creatura sa, omul, ca moștenire și *viață proprie*.

02 – Este vorba oare de „*mesaje*” de tip carismatic, ca multe (adevărate sau presupuse) care circulă în zilele noastre? Este o *învățătură mistic-contemplativă*, din moment ce vorbește despre diferite virtuți sau despre anumite experiențe extraordinare? A lăsat poate urme de vreo *viziune teologică*? A lăsat numai o *relatare* despre viața și gândurile sale? Ne prezintă oare numai o *devoțiune particulară*...?

De fapt nu sunt „*mesaje*”, deoarece așa ceva era pur și simplu inexistent în mintea Luizei. Ea apare ca un suflet mistic ce a lăsat unele scrieri, așa cum sunt mulți alți vechi și recentți autori ai Bisericii, a căroră se cunosc experiențele lor intime spirituale, din momentul în care au lăsat ca mărturie viața lor fiind o bogată învățătură mistic-contemplativă. Ne gândim la marii „clasic”, Sf. Tereza d’Avila, Sf. Ioan al Crucii, sau în timpurile mai recente Sf. Tereza de Lisieux sau Sf. Faustina Kowalska, pentru a da câteva exemple. Luisa doar *în parte* o putem considera așa, pentru că

scrierile ei nu numai că descriu un *itinerar* de viață spirituală, dar sunt **prelungirea eternului Proiect sau Decret a lui Dumnezeu, ce anunță împlinirea Împărăției: Împărăția Voinței Divine.**

03 – Luisa Piccarreta a scris ceva? E o scriitoare? De ce a scris? Cui i se adresează?

Luisa a scris mult, chiar dacă a frecventat numai clasa întâi sau a doua, având, pentru o lungă perioadă de timp, foarte puține cunoștințe de cultură generală (scrisul ei este plin de erori de ortografie și de sintaxă, acesta ar fi un *motiv* foarte bun pentru a-i descuraja pe aceia care abordează scrierile ei cu piedici și fără o intenție dreaptă). Nu este, așadar, o literatură mistică ușoară pentru cine dorește să-și publice *propriile viziuni sau revelații supranaturale*; este în schimb o dureroasă mărturie, a unei vieți răstignite din iubire, în ani lungi de suferință la pat, trăiți de Luisa în rugăciune și tăcere, în ascundere și ascultare. Numai ascultarea a reușit să o facă pe Luisa să scrie, făcându-și singură o imensă violență. A scris numai pentru a asculta de diferiții ei Duhovnici, numiți de Arhiepiscop, așadar de Biserică; o ascultare ce a costat-o pe Luisa un continuu și adevărat martiriu.

Ceea ce a scris nu este rodul unei culturi, nu este arta unei scriitoare, nu este dorința de a-și face cunoscute propriile viziuni sau revelații, nu vine dintr-un *misticism fals și periculos*, dar vine de la „*Doamna Ascultare*” așa cum o numește ea! Numai după mulți ani s-a resemnat cu ideea că scrierile ei vor fi publicate de Preoții delegați, în primul rând de Sf. Hanibal Maria de Francia, numit Cenzor ecleziastic pentru scrierile Luizei cărora a dat „*Aprobarea sa*” și pentru care a obținut „*Imprimatul*” de la Arhiepiscop.

04 – Care este esența mesajului său? Luisa face un anunț particular?

Cu cuvintele lui Isus: „*Har mai mare nu aș putea face în aceste timpuri așa de furtunoase și care fug amețitor înspre rău, decât să fac cunoscut că vreau să dau marele Dar al Împărăției «Fiat»-ului meu Suprem*”. Este exact împlinirea acelei Împărății ce o invocăm în Tatăl Nostru: Voința sa, pornind de la Luisa, trebuie să se îplinească într-un mod nou pe pământ, așa cum se împlinește în Cer, unde se găsește izvorul oricărui bine și fericiri, unde este Viața lui Dumnezeu și a fiilor săi. Așa că punctul de plecare al marelui Mesaj al Domnului îl exprimă astfel: „*Vin să rămân cu voi pentru a face o viață împreună și să trăim cu o singură Voință, cu o singură Iubire*”.

05 – Atunci, care este mai precis noutatea ce se găsește în scrierile sale? Până unde ajunge ceea ce alți scriitori spirituali au spus despre Voința Divină și unde începe darul nou al Luizei?

Răspunde Domnul: „*Fiica mea, nu vrea să se înțeleagă: a trăi în Voința Mea înseamnă a domni, a face Voința mea înseamnă a se opri doar la ordinele mele. În primul caz înseamnă a posedea; în al doilea înseamnă a primi ordinele mele și a le executa. A trăi în Vrerea mea înseamnă a-și însuși Voința mea ca un lucru propriu, având-O la dispoziție; a face Voința mea înseamnă a ține cont de ea ca Voința lui Dumnezeu, nu ca un lucru propriu, și nici nu a avea-O la dispoziție așa cum se vrea. A trăi în Voința mea înseamnă a trăi cu o singură voință, care este cea a lui Dumnezeu... A trăi în Voința mea înseamnă a trăi ca un fiu; a face Voința mea înseamnă a trăi ca un slujitor. În primul (caz) ceea ce este al Tatălui este și al fiului... Și apoi, acesta este un Dar ce vreau să-l fac în aceste vremuri atât de triste: nu numai să facă Voința mea dar să o posede. Nu sunt Eu oare stăpân să dau ce vreau, când vreau și cui vreau?... Nu te mira dacă vezi că nu vor înțelege: pentru a înțelege trebuie să se dispună la cel mai mare sacrificiu: care este acela de nu a da viață, chiar și în lucruri sfinte, propriei voințe”... (18-09-1924)*

06 – Luisa folosește mereu termenii „Voința Divină” și „Vrerea lui Dumnezeu” etc. Este același lucru? Este același lucru spunând „Vrerea lui Dumnezeu” și „vrerile lui Dumnezeu”? În toate acestea, ce loc are Iubirea?

VOINȚA DIVINĂ, pe care Isus o numește în Evanghelie „Voința Tatălui” este realitatea cea mai intimă, vitală, esențială a lui Dumnezeu: „*Ah, totul stă în Voința mea. Sufletul dacă-și însușește Voința mea, își însușește toată esența Ființei mele și conține totul în sine*” (02-03-1916). Nu este ceva „facultativ” sau ceva al lui Dumnezeu asemănător cu ceea ce este voința umană în noi; este chiar Dumnezeu însuși. Ca într-un mecanism, există prima roată care le pune în mișcare pe toate celelalte, așadar voința este cea care dă viață la toate în Dumnezeu și în noi.

De obicei înțelegem prin Voința Divină ceea ce El vrea, lucrurile voite de Dumnezeu: (o vedem ca un *complement –din punct de vedere gramatical*); în schimb pentru Dumnezeu este *subiectul*, este Dumnezeu însuși cel care vrea. Putem spune: Voința este *substantivul* (termenul ce exprimă substanța), în timp ce toate atributele divine –Iubirea, Atotputernicia, Bunătatea, Sfințenia, Eternitatea, Neschimbarea, Imensitatea, Justiția, Milostivirea, Atotvederea, Știința, etc.– sunt chiar *adjectivele* sale: „Voința Divină este atotputernică, bună, sfântă, milostivă, infinită, eternă, atotștiutoare, neschimbătoare...”

„**VREREA LUI DUMNEZEU**” este Voința Divină în act, indică ceea ce face și pentru asta este *un verb*. În schimb „*vrerile*” indică lucrurile vrute sau stabilite de Dumnezeu.

Deosebirea dintre „*voință*” și „*vrere*” (chiar dacă de fapt coincid) este aceeași ca între „*inimă*” și „*bătăile inimii*”, sau între „*un motor*” și „*funcționarea*” motorului, sau între un „*izvor*” și „*fluviu*”.

Vorbind mereu prin asemănări, putem vedea diferența între *efectul* bățăilor inimii care este viața, sau funcționarea motorului care produce, de exemplu, călătoria. În cazul „*vrerii*”, efectul produs este „**iubirea**”. Și dacă în Dumnezeu, izvorul este **Voința** sa, fluviul este **Vrerea lui Dumnezeu**; apa acestui fluviu este **Iubirea**. De aceea, Isus poate spune foarte bine că „**Iubirea este fiul Voinței Divine**”, deci, este manifestarea și comunicarea sa.

Voința Divină se află mai presus de orice, mai presus de ceea ce Ea face, mai presus de ceea ce Dumnezeu vrea, nu vrea sau permite. Este izvorul și cauza supremă de tot ceea ce este Dumnezeu, din Viața inefabilă a Preasfintei Treimi și a operelor lor de Iubire eternă. Este precum “motorul” intim al lui Dumnezeu, ca și prima roată ce pune în mișcare și dă viață la tot ceea ce este El și a tuturor lucrărilor sale. Ca și cum ar fi „**Inima**” celor Trei Persoane Divine.

07 – Luisa vorbește mereu despre Isus: este mai mult decât fascinată! Câteodată menționează (este chiar Isus cel care menționează) Persoana divină a Tatălui, dar de puține ori vorbește despre Duhul Sfânt: cum așa?

Cu siguranță, vorbește despre Duhul Sfânt, chiar dacă îl menționează doar ocazional. De exemplu, dedică un lung și frumos capitol al volumului 18° (05-11-1925) vorbind despre gemetele Duhului Sfânt din Sacramente. În orice caz, faptul că-L menționează puțin se explică probabil spunând că, așa cum Persoana Tatălui reprezintă Voința Divină a Preasfintei Treimi, Persoana Duhului Sfânt reprezintă Vrerea lui Dumnezeu, și sub această formă ne vorbește în continu. De asemenea: Duhul Sfânt fiind persoana care formează, să spunem așa, „*Relația de iubire reciprocă și de uniune*” dintre Tatăl și Fiul, El este chiar *aceeași relație* dintre Mire și Mireasă, în cazul nostru, dintre Isus și Luisa. De fapt **puțin îl menționează, în timp ce vorbește în continu de El**, tocmai pentru că Duhul Sfânt este „*dialogul*” de iubire, este El cel care-l formează, este chiar El (Duhul Sfânt) *aceeași vorbire a lui Isus*.

08 – Ajungem la punctul esențial: Ce înseamnă „trăirea în Voința Divină”? Nu înseamnă a face Voința lui Dumnezeu, pe care o cunosc și o fac toți Sfinții?

Este clar că avem în față ceva nou. Isus îi spune, de exemplu: „ *Sfinții însuși se unesc cu Mine și sărbătoresc, așteptând cu nerăbdare ca una dintre surorile lor să înlocuiască propriile lor acte, sfinte din punct de vedere uman, dar nu din punct de vedere divin; mă imploră să las creatura să intre imediat în acest mediu divin...* ” (13-02-1919)

Într-un alt pasaj Luisa spune: „ *Cum este posibil faptul că (Isus) a lăsat să treacă multe secole fără să dezvăluie acest miracol al Vrerii lui Dumnezeu și că nu a ales dintre atâția Sfinți unul care să trebuiască să înceapă această sfințenie, toată divină? Totuși au fost Apostolii și mulți alți mari Sfinți care au uimit întreaga lume...* ” (03-12-1921)

„Iubirea mea și Viața mea, eu încă nu mă pot convinge: cum de este posibil că **nici un Sfânt** a făcut întotdeauna Sfânta ta Voință și **a trăit în modul cum spui acum, în Vrerea ta?**” – „...*Cu siguranță au fost Sfinți care au făcut mereu Vrerea[voia] mea, dar au luat din Voința mea atât cât cunoșteau. Ei știau că a face Voința mea era actul cel mai mare, care mă onora cel mai mult și care îi îndreaptă spre sfințenie; cu această intenție o făceau (voia Mea) și asta au luat, pentru că nu este sfințenie fără Voința mea, și nu poate ieși nici un bine, sfințenie mică sau mare, fără de Ea*” (06-11-1922)

„*Fiica mea, în Voința mea Eternă vei găsi toate actele mele, precum și cele ale Mamei mele, care implicau toate actele creaturilor, începând cu primul până la ultimul act ce va exista, ca în interiorul unei mantii, iar această mantie era ca alcătuită din două părți, una se ridica spre Cer pentru a reda Tatălui meu, cu o Voință divină, tot cea ce creaturile trebuiau să-I dea: iubire, slavă, reparație și satisfacție; cealaltă parte rămânea în apărarea și ajutorul creaturilor. Nimeni altcineva nu a intrat în Voința mea Divină pentru a face tot ceea ce a făcut Umanitatea mea. Sfinții mei au făcut Voința mea, dar nu au intrat înăuntru să facă tot ceea ce face Voința mea și să ia toate actele dintr-o singură privire, începând cu primul om până la ultimul și așa devenind actori, spectatori și divinizatori. Cu a face Voința mea nu este posibil să se facă tot ceea ce Vrerea mea Eternă conține, dar coboară limitat în creatură, doar atât cât creaturii îi este posibil să conțină. Numai cine intră înăuntru se lărgește, se răspândește ca lumina soarelui în zborurile eterne al Vrerii mele, și găsind actele mele și cele ale Mamei mele, îl adaugă pe al său. Privește în Voința mea: sunt oare alte acte ale creaturii înmulțite în ale mele, care ajung până la ultimul act ce trebuie să se împlinească pe acest pământ? Privește bine; nu ai să găsești nici unul. Aceasta înseamnă că **nu a intrat nimeni**. Numai fiicei mele micuțe i-a fost îngăduit să deschidă ușile Vrerii mele Eterne, pentru a uni actele ei cu ale mele și cu cele ale Mamei mele, și a restitui actele noastre triplate înaintea Maiestății Supreme spre binele creaturilor. Acum **deschizând ușile pot să intre și alții, numai să fie dispuși la un bine atât de mare** ”. (24-01-1923)*

09 – Luisa vorbește mereu de Împărăția lui Dumnezeu care trebuie să se împlinească, care va veni; Luisa prin rugăciune cere ca „Vrerea Divină să vină să domnească”: ce înseamnă toate acestea?

Din tot ceea ce Isus spune Luizei rezultă în mod foarte evident:

- 1°, că Împărăția lui Dumnezeu este împlinirea Voinței sale;
- 2°, că Voința Tatălui a stabilit Împărăția sa în Sfânta Umanitate a lui Isus dându-i toate atributele sale și drepturile divine;
- 3°, că tot ceea ce Isus deține în Adorabila sa Umanitate vrea să dea Corpului său Mistic. Cuvintele „*precum este în Cer, așa și pe pământ*” în Isus și Maria sunt realitatea perfectă: „cum este în Tatăl așa este în Fiul”. De aceea, atâta timp cât Isus și Maria au fost pe pământ, Împărăția lui Dumnezeu a fost pe pământ. În schimb noi trebuie să avem o dorință arzătoare, o invocație neîncetată, pentru că este o Promisiune divină. Sfântul Augustin spune: „*Să fie făcută în Biserică*

precum în Domnul nostru Isus Cristos; să fie făcută în Mireasă, căci cu El a fost logodită, ca și în Mire, care a împlinit Voința Tatălui”.

- 4°, Această Promisiune divină a Împărăției trebuie împlinită pe pământ așa cum se împlinește deja în Cer. Deci se presupun două lucruri:

- nu numai că *trebuie să mergem în* Împărăția lui Dumnezeu după moarte, dar că Împărăția lui Dumnezeu *trebuie să vină din nou* în timpul istoric, și cu siguranță nu poate veni sfârșitul lumii dacă nu este împlinită pe deplin (Aceasta este restabilirea ordinii Creației, înainte să existe păcatul);
- și că Împărăția lui Dumnezeu *nu a venit încă*, deoarece nu trebuie să se confunde cu Răscumpărarea sau cu Biserica.

- 5°, Această Împărăție, pe care Biserica o cere fără încetare în (rugăciunea) Tatăl nostru (ca Voința lui Dumnezeu să fie făcută „*precum în Cer*”, *asa și pe pământ*), în raport cu Răscumpărarea și Biserica este precum Fructul în raport cu pomul: el este deja prin esență prezent în pom încă de la început, încă de când a fost semănat. Pomul a fost semănat, este cultivat și crește, se umple de frunze și de flori, dar totul se termină când vine timpul fructelor. Așa Răscumpărarea, Sacramentele, Biserica, toată opera Duhului Sfânt în ea, totul se va termina cu timpul glorios al Împărăției Voinței Divine.

10 – Un alt cuvânt caracteristic al Luizei (în latină!) este „*Fiat*”. Cu acest cuvânt pe piept a fost condusă triumfătoare la cimitir. Dar ce înseamnă *pentru ea*?

Luisa începe toate scrierile ei cu acest cuvânt latin „*Fiat*” și nu este întâmplător. Este același cuvânt („*Așa să fie*”) cu care Dumnezeu a început toate Lucrările sale: Creația („*Fiat lux!*”, Geneza 1,3) Întruparea Cuvântului („*Fiat mihi secundum verbum tuum*”, Luca 1,38), Răscumpărarea („...*non mea voluntas, sed Tua fiat*”, Luca 22,42), Invocarea venirii Împărăției sale („*Fiat Voluntas tua, sicut in Coelo et in terra*”, Matei 6,10). Acest cuvânt însumează în sine tot ceea ce Luisa a spus și a trăit, în același mod exprimă tot ceea ce Dumnezeu face, este chiar însăși Viața lui Dumnezeu, Actul său etern și absolut, expresia Vrerii sale infinit de Sfântă. Când Isus îi vorbește despre al „*treilea Fiat*”, îi vorbește despre împlinirea rugăciunii Tatăl nostru.

11 – Luisa insistă de multe ori asupra faptului că trebuie să se îplinească cererea rugăciunii din Tatăl nostru: „*Facă-se Voia [Vrerea] ta, precum în Cer așa și pe pământ*”. Ea scrie o parte în latină, aproape ca o propoziție „tehnică”: „...*să se îplinească acel Fiat Voluntas Tua, precum în Cer așa și pe pământ*”. Ce vrea să spună?

A face Voința Divină nu este o noutate: noutatea este că Dumnezeu ne invită să **trăim** în Vrerea sa, precum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt trăiesc în această Vrere [Voie] veșnică a lor. Noutatea este **Voința Divină operativă în creatură, și creatura operativă în mod divin în Ea**.

Noutatea este acest Har al harurilor, acest Dar al darurilor: că **nu numai să facem ceea ce Dumnezeu vrea să facem, dar să facem ca Voința sa să fie a noastră, viața vieții noastre**, pentru a trăi și a domni cu Ea și în Ea.

Noutatea este un schimb continuu al voinței umane cu cea Divină, deoarece sufletul, temându-se de voința sa, îi cere lui Dumnezeu să înlocuiască în orice lucru și în orice clipă voința sa cu Voința lui Dumnezeu, care îl umple de bucurie, de iubire și de o infinitate de bunuri, oferindu-i înapoi **asemănarea divină** pierdută cu păcatul, și scopul pentru care omul a fost creat de Dumnezeu, să trăiască ca fiu al lui Dumnezeu, luând parte la toate bunurile sale.

Noutatea este că Isus, prin darul Voinței sale către creatură, formează în ea o viață a Sa și un mod al Său cu o prezență reală, astfel încât această creatură are nevoie de Umanitatea lui Isus. Aceasta, evident, nu pentru un fel de „*unire ipostatică*” (două naturi și o singură persoană), ci **pentru o unire de două voințe, umană și cea Divină, unite într-o singură Vrere**, care, evident, nu poate fi decât Cea Divină. Această creatură în acest mod devine triumful lui Isus, este „un alt Isus”, nu prin natură, evident, dar prin darul Harului, după cuvintele Sf. Ioan: „...*Așa cum este El așa suntem și noi în lumea aceasta*” (1 Ioan 4,17).

12 – Luisa a trăit toată viața într-un pat, în cele mai ciudate și misterioase suferințe (la care se referă într-un mod meticolos și mișcător). Se pare, prin urmare, destul de logic că gândul ei fuge mereu *la Pătımirea Domnului său Iubit*, cu o profundă înțelegere și cu o extraordinară intensitate a participării afective... Dar apoi, toată această suferință negrăită a lui Isus și a ei, ce relație are cu viziunea ei de a „*trăi în Vrerea Divină*”, a „*Împărăției Voinței Divine*”?

Ne-am fi așteptat, pur și simplu, la un comportament de resemnare, de „*ascultare până la moarte și o moarte pe Cruce*”, un abandon în fața Voinței lui Dumnezeu, un „*Fiat*”...cum să spunem? de supunere, de predare necondiționată, un „*Fiat*” pasiv înaintea lui Dumnezeu... Dar în schimb, spiritualitatea ei, cea care răsare ca zorile și eclipsează restul, care la un moment dat, înțelege că nu este numai pentru ea, dar că trebuie să o ofere la toți, este aceea „*intrare*” sau „*contopire în Voința lui Dumnezeu*”; este aceea înlocuire a voinței sale în orice lucru cu Voința Divină și a face-o proprie, prin urmare, este acel „*Fiat*” care nu mai este al său în fața lui Dumnezeu, ci același „*Fiat*” Atotputernic și Veșnic al lui Dumnezeu, care devine al său și nu este nicidecum un răspuns pasiv, dar cu o participare activă și conștientă, din ce în ce mai conștientă, în tot ceea ce face acel „*Fiat*” sau Vrerea Divină, în toate Lucrările sale, în Actul veșnic al Vieții sale...

Luisa este invitată să fie operativă ca Isus, în Vrerea Lui: „*Vino în Voința mea pentru a face ceea ce fac Eu*” (25-07-1917). „*Acum, vreau să te am împreună cu Mine în Vrerea mea, vreau actul tău continuu*” (28-12-1917). Astfel se întâmplă ca tot ceea ce Luisa simte și face este însăși Viața lui Isus, pe care El o repetă în ea (25-12-1918). Toate acestea nu sunt rezervate numai Luizei. Isus așteaptă creaturile să vină să trăiască în Vrerea sa și să **repete în Vrerea sa ceea ce a făcut El** (29-01-1919).

13 – S-ar părea că în Luisa au existat două persoane, cu două spiritualități diferite, două dimensiuni, două lumi, două realități atât de mari care ne scapă printre degete...

Una, să spunem că pare mai mult la îndemâna noastră, pentru a ne face o idee: cea care vorbește despre ascultare, despre cruce... Dar apoi este cealaltă, cea de „*a trăi în Voința Divină*”. Sunt cele două vocații sau misiuni ale Luizei: prima cea de „*Victimă*” împreună cu Isus în Opera Răscumpărării, și cealaltă, pe care Isus i-o prezintă mai târziu, fiind cea de administratoare a adevărilor despre Voința Divină, **ca fondatoare a noii generații** suspinată de Isus, care va avea totul în comun cu El, Voința Divină ca viață... La sfârșitul volumului 12°, Isus îi spune Luizei că până aici a avut aceeași misiune pe care a avut-o Preasfânta sa Umanitate pe pământ; de acum încolo va avea misiunea Voinței Divine în Umanitatea sa (17-03-1921).

Și așa **cum spiritualitatea sa se explică numai prin învățătura sa** (Voința Divină, Viața lui Dumnezeu și Viața destinată fiilor), **asa se explică și prin dubla sa misiune**: cea de *victimă* iar cealaltă de a da începutul la „*trăirea în Voința Divină*” și de a fi administratoarea adevărilor sale, care se vor manifesta prin intermediul ei.

„*Până acum te-am ținut împreună cu Mine pentru a calma Dreptatea mea și pentru a împiedica ca pedepse mai dure să plouă pe pământ; acum (...) vreau ca tu, împreună cu Mine, în Vrerea, mea să te ocupi de pregătirea erei Voinței mele. Pe măsură ce vei merge pe calea Vrerii mele, se va forma irisul păcii, care va forma inelul de legătură dintre Voința Divină și cea umană, de la care o să aibă viața Voința mea pe pământ și va începe împlinirea rugăciunii mele și a întregii Biserici: vie Împărăția ta făcă-se Voia [Vrerea] ta, precum în Cer așa și pe pământ.*” (02-03-1921)

14 – Atunci, înseamnă că spiritualitatea Luizei este scufundată pe de o parte în lucrarea Răscumpărării și pe de altă parte, în împlinirea Împărăției lui Dumnezeu, Împărăția Voinței Divine?

De fapt sunt două scrieri ale Luizei, care reprezintă aceste două Opere divine și corespund la două etape din viața sa: prima, când Isus a format-o ca pe o altă Umanitate a sa, și a doua, pentru a lucra ca Isus în Voința Tatălui. Acestea sunt respectiv „*Orele Pătimirii*” și „*Călătoria sufletului în Voința Divină*” sau „*Pelerinajul pios al sufletului*”.

„*Orele Pătimirii*” nu sunt o narațiune sau o simplă meditație a Pătimirii lui Isus, cum a fost povestită de mai mulți autori spirituali. Sunt rugăciune, precum o sală de gimnastică sau o școală de viață, unde ne unim cu Isus pentru a învăța să facem cu El, ca El, ceea ce făcea El în interiorul său pentru Răscumpărarea noastră.

„*Călătoria sufletului*” este –spune Luisa– „*modul practic și eficace de a face o călătorie în Preasfânta Voință a lui Dumnezeu pentru a obține Împărăția FIAT-ului Divin pe pământ*”.

Este o continuă rugăciune prin care sufletul se unește cu Voința Divină în toate operele sale (Creația, Răscumpărarea, Sfințirea), pentru a o adora, binecuvânta, a-i mulțumi și a o iubi în numele tuturor, și pentru a cere în numele tuturor și în toate să vină Împărăția sa.

15 – Dar Luisa, personal, joacă un rol sau are o misiune specială în toate acestea? Răspunsul nu pretinde să anticipe Sfânta Biserică, dar numai ceea ce rezultă din citirea scrierilor sale.

Isus însuși i-a explicat, că precum o altă Umanitate a sa, ea lua parte la însăși misiunile sale, ca Răscumpărător și ca Rege: „*Scumpa mea, până acum ai ocupat lângă Mine misiunea pe care a avut-o Umanitatea mea pe pământ. Acum vreau să-ți schimb misiunea, dându-ți alta mai nobilă, mai vastă: vreau să-ți dau misiunea pe care o are Voința mea în Umanitatea mea. Vezi cum este mai măreață, mai nobilă? Umanitatea mea a avut un început, Voința mea este veșnică; Umanitatea mea este restrânsă și limitată, Voința mea nu are nici limite și nici hotare, este imensă. Misiune mai nobilă și deosebită nu puteam să-ți dau.*” (17-03-1921).

„*Fiica mea, nu te teme, nu îți amintești că ocupi două misiuni, una de victimă, și cealaltă mai mare, de a trăi în Vrerea mea, pentru a-mi da înapoi gloria completă a întregii Creații?*” (20-09-1922).

Pentru aceasta Isus i-a spus: „*Misiunea ta este mare, pentru că nu se vorbește numai de sfințenia personală, dar este vorba de a îmbrățișa totul și pe toți, și de a pregăti Împărăția Voinței mele pentru generațiile umane*” (22-08-1926).

Sf. Hanibal M. De Francia a scris despre ea: „*Domnul Nostru care din secol în secol, face să crească tot mai mult minunățiile Iubiri sale, se pare că din această fecioară, pe care El o numește cea mai mică pe care a găsit-o pe pământ, fără nici o instrucție, a vrut să formeze un instrument adecvat pentru o misiune așa de nobilă, care nu se poate compara cu nimic altceva, adică triumful Voinței Divine în universul ceresc, în conformitate cu ceea ce se spune în rugăciunea Tatăl Nostru: Fiat Voluntas tua, sicut in coelo et in terra*”.

16 – Cine intră în profunzimea scrierilor Luizei, imediat se simte aproape „pierdut” ca într-o pădure fără hotare. Se pot avea câteva sfaturi, informații sau precizări pentru a avea un pic de orientare?

Este necesar, în primul rând să luăm cunoștință că în cazul Luizei, nu este posibilă separarea spiritualității sale de învățătura sa; chiar dacă, nici una nici alta sunt ale sale, ci ale lui Isus, și numai după o perioadă au devenit ale sale. Ea a scris numai ceea ce a trăit. Viața sa interioară este exact Viața Voinței Divine.

A ne opri prin urmare, pentru o atentă evaluare a virtuților unice și multiple care strălucesc în ea, ar fi o pierdere din vedere că ele sunt ca frunzele și florile plantei, care este Voința Divină. Rodul său este Împărăția.

Punctul care pe noi ar trebui să ne intereseze mai mult este: *cum a fost semănată această „Plantă” și cum o să fie cultivată? Cum s-a dezvoltat în Luisa? Ne interesează să cunoaștem aceasta pentru a face să se întâmple și noi în același mod.*

Citind scrierile sale, ar fi greșit să se considere fiecare subiect „pentru el însuși” eliminându-l din întregul și din contextul său. Făcând așa, ar deveni mai mult sau mai puțin deformat fiecare argument. Legătura universală, armonioasă și unitatea întregului compun un unic mesaj.

Mesajul pe care îl prezintă aceste scrieri este Tema cea mai universală posibilă, nu o “temă” ca oricare. Este „Tema temelor”, *a revelării și a promulgării Voinței Divine* cea care în aceste scrieri atinge punctul culminant al manifestării sale și al comunicării omului cu Dumnezeu. Triumful Împărăției lui Dumnezeu constă în această manifestare și comunicare acceptată de om. Tema Voinței Divine conține toate celelalte teme posibile.

Ca referințe în citirea scrierilor sale, **punctul de plecare este revelarea despre ceea ce este Voința Divină în cele Trei Persoane Divine: Centrul Desenului este Cuvântul Întrupat; iar punctul sosirii este Împărăția lui Dumnezeu prin intermediul darului Vrerii Divine.** Nu există altceva.

17 – Cu ce fel de comportament putem să ne apropiem de scrierile Luizei, adică, a spiritualității sale?

Înainte de toate, pentru o corectă interpretare despre ceea ce a scris Luisa, cum a spus Domnul, este necesară cunoașterea circumstanței și a „situației exacte” în care a scris, etc... de altfel este indispensabilă „o bună vedere” pentru cine citește: „*Candela trupului este ochiul...*” (Matei 6,22-23).

În cazul scrierilor Luizei, o întrebare prealabilă, fundamentală, este: „**cu ce atitudine se abordează?**” Cu cea al raționalistului care crede că poate explica totul cu psihologia? Consider, că după primul contact cu scrierile este necesară „ascultarea inimii”: „*Azi, dacă auziți vocea Sa, nu întăriți inimile voastre...*”

Trebuie să ne punem întrebarea: „Aceste lucruri, cine le spune: Luisa sau Domnul Nostru? Pot să vină de la ea sau vin de la Domnul? Există ceva ce ar putea dovedi că ar fi imposibil să vină de la Domnul?”

Pentru a avea o cheie sigură de discernământ, Isus ne dă această cheie „fierbinte”: „**Învățătura mea nu este a mea, dar a Celui care M-a trimis. Dacă vrea cineva să facă Voința Lui va cunoaște dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau Eu vorbesc mai degrabă de la Mine...**” (Ioan 7,16-17).

Cu alte cuvinte, înainte să ne apropiem de citirea scrierilor, pentru a nu ne opune la o corectă înțelegere al conținuturilor, trebuie să clarificăm aceasta: „Lucrurile pe care le spune Luisa, pe care Isus i le spune (ne spune), sunt ceva subiectiv al ei, sau sunt o realitate obiectivă? Recunoaștem ca posibilă aceasta din urmă? Suntem gata a o recunoaște cu toate consecințele?”

Isus îi spune: „*Eu mă împărtășesc atât celor umili cât și celor simpli, pentru că ei dau crezare imediat harurilor mele și au mare stimă de ele, deși sunt ignoranți și săraci. Dar cu ceilalți pe care îi vezi, Eu sunt foarte reticent, pentru că **primul pas ce aproprie sufletul de Mine este credința.** Uneori se întâmplă că anumite persoane, cu toată știința, doctrina și chiar sfințenia lor, nu experimentează niciodată o rază de lumină cerească, mai bine zis, merg pe o cale naturală și niciodată nu vor atinge nici măcar un pic din ceea ce este supranatural*” (19-05-1899).

18 – S-ar putea trasa o metodă sau un itinerariu util pentru abordarea lecturilor scrierilor sale?

Este ca și cum ai urca pe un munte: nu se poate face sărind de ici colo. Punctul de plecare indispensabil este o suficientă familiaritate cu Evanghelia și în general cu Sfânta Scriptură. Deci mergând în ordine: începând de unde Luisa a început să scrie, din primul său Volum, luând pentru sine toate învățăturile și lăsând pentru Luisa lucrurile sale personale (experiențe mistice, suferințe, vocația ca Victimă...). Și în același timp este foarte util să citim Volumul 11°, capitol cu capitol, pentru că, dă multă lumină și aprinde entuziasmul și iubirea pentru Voința Divină. Împreună cu

aceste două volume, începând și „*Orele Pătimirii*”, ca o sală de gimnastică a iubirii și pentru cunoașterea Domnului. Restul, „încet, încet” până când focul izbucnește, bine alimentat, ca să nu fie un foc de paie.

„*Dacă ai găsit miere, mănâncă atât cât e necesar pentru tine, ca nu cumva să te sature [prea tare] și să vomîți*” (Proverbe 25,16).

19 – Să o lășăm acum pe Luisa: Cum putem să ne însușim spiritualitatea ei? Este evident că vocația sa de „victimă” este numai a Luizei și a anumitor suflete chemate pentru aceasta de Domnul (mai întâi de a ne speria, am înțeles bine ce înseamnă în esență a fi „victimă”?) Este de asemenea evident că misiunea sa trebuie să dea începutul împlinirii Împărăției Voinței Divine pe pământ, care este o misiune unică, irepetabilă: dar noi, cum putem să punem în practică ceea ce citim?

Primi Apostoli l-au urmat pe Isus, care s-a întors și a spus: „*Ce căutați?*” Ei au spus: „*Învățătorule unde locuiești?*”, Și Isus: „*Veniți și vedeți*”. Cu alte cuvinte: începem să citim, știind că Isus spune: „*Așadar ascultați-mă; și vă rog, fii mei, citiți cu atenție aceste cuvinte pe care vi le pun înaintea, o să simțiți nevoia de a trăi în Voința mea. Eu mă voi așeza aproape de voi când o să citiți și o să vă ating mintea, inima, pentru ca să înțelegeți și să vă hotărâți să doriți darul «Fiat»-ului meu Divin*”.

Cunoașterea este indispensabilă; se iubește în măsura în care se cunoaște. Când această cunoaștere începe să absoarbă nu numai mintea, ci și inima, se simte că se începe a vedea totul într-o altă lumină, a avea alte gusturi și dorințe, a se ruga într-un mod „diferit”, de a intra într-un alt tip de relație cu cele Trei Persoane Divine, cu Mama Cerească. Îți schimbă viața fără ca tu să te gândești cum ai putea să o schimbi tu, pentru că interesul tău a devenit doar Isus și interesul Său...

20 – Este ușor de spus „trăirea în Voința Divină”, dar apoi în practică, se restrânge prin trăirea noastră în deplin acord cu Voința Divină. De fapt, în ce constă într-adevăr?

Numai în măsura în care devine viață care se trăiește, se va înțelege realitatea sa, domeniul său de aplicare infinit, și se atinge cu mâna cât este de *diferit* a împlini noi Voința lui Dumnezeu sau a trăi „în deplin acord cu Ea”.

Spune Isus: „*Vreau mult ca toate creaturile să ia Voința mea; este lucrul cel mai important, pe care cel mai mult îl am pe suflet. Toate celelalte lucruri, chiar și cele mai sfinte, nu mă interesează în acest fel, iar când văd că sufletul trăiește în Voința mea sunt triumfător, pentru că în aceasta se închide binele cel mai mare care poate fi în Cer și pe pământ.*” (23-03-1910).

„*Te vreau mereu în Vrerea mea... Vreau să simt bătăile inimii tale în a Mea cu aceeași dragoste și durere; vreau să simt vrerea ta în a Mea, care, înmulțindu-se în toți, să-mi dai cu un singur act reparările tuturor și iubirea tuturor; și Vrerea mea în a ta, astfel încât, însușindu-mi sāraca ta umanitate, să o ridic înaintea Maiestății Tatălui ca victimă în formă continuată.*” (04-07-1917).

„*Iată de ce îți vorbesc deseori de trăirea în Vrerea mea, ce până acum nu am manifestat-o la nimeni. Cel mult au cunoscut umbra Voinței mele, harul și dulceața pe care o conține faptul de a o face; dar pătrunzând înăuntru, îmbrățișând imensitatea, înmulțindu-se cu Mine și pătrunzând peste tot -chiar stând pe pământ-, în Cer și în inimi, nu se cunoaște încă, astfel încât nu o să fie puțini aceia care li se va părea ciudat, și cei care nu vor ține mintea deschisă la lumina Adevărului nu vor înțelege nimic.*” (29-01-1919).

„*Vreau ca creatura să intre în Voința mea și în mod divin să vină să sārute actele mele, înlocuindu-se la toate, cum am făcut Eu. De aceea, să vină, să vină, suspin, doresc atât de mult și chiar sărbătoresc când văd creatura intrând în acest ambient divin, și înmulțindu-se împreună cu Mine se înmulțește în toți și iubește, repară, îi înlocuiește pe toți, și pentru fiecare în mod*

divin. *Lucrurile umane nu le mai recunosc în ea, ci toate lucrurile mele. Iubirea mea naște și se înmulțește, reparările se înmulțesc la infinit, înlocuirile sunt divine...*” (13-02-1919).

Luisa ne învață care este sarcina proprie a trăirii în Voința Divină: „...În timp ce mă rugam voiam să intru în Vrerea Divină; și aici, însușindu-mi tot ceea ce în El există și de la Care nimic nu scapă, trecut, prezent și viitor, făcându-mi coroană pentru toți, în numele tuturor am adus omagiul meu înaintea Maiestății Divine, iubirea mea, satisfacția mea, etc.” (05-01-1921).

„Ți se pare puțin că Voința mea sfântă, imensă, veșnică, vrea să coboare într-o creatură și, punând împreună Voința mea cu a sa, să o piardă în Mine și să-mi dea viața tuturor lucrurilor creaturii, chiar și cele mai mici lucruri? Astfel încât bătăile inimii sale, cuvântul, gândul, mișcarea, respirația, sunt ale Dumnezeuului viu în creatură; care ascunde în sine Cerul și Pământul dar în aparență se vede o creatură. Har mai mare, miracol mai minunat, sfințenie mai eroică, nu puteam să-ți dau, decât FIAT-UL meu.” (06-06-1921).

„Este o voce care face ecou peste tot și spune: Iubire, slavă, adorație Creatorului meu! Așadar, cine trăiește în Voința mea este ecoul vocii mele, repetiția Vieții mele, slava perfectă a Creației mele.” (28-03-1922).

Ce poate însemna trăirea în Voința Divină, Isus a exprimat-o după ultima Cină în rugăciunea către Tatăl: „Și toate ale mele sunt ale tale și ale tale sunt ale mele” (Ioan 17,10).

De fapt, pentru a trăi în Voința Divină, mai întâi Isus trebuie să ia efectiv în posesie tot ceea ce este al nostru (ceea ce suntem, ce avem, ce facem) trebuie să fie El nu numai spectator, ci și Protagonistul la toate în noi, în viața noastră („Vino, Voință Divină să gândești în mintea mea... etc”) în modul de a putea spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine” (Galateni 2,20); dar apoi este necesar ca creatura să intre într-adevăr în posesia a tot ceea ce este Isus, tot ceea ce Îi aparține, și a Vieții sale, făcând tot ceea ce El face, cu El și ca El. Altfel, nu se poate numi „trăire în Voința Divină”.

Pe scurt, trăirea în Voința Divină înseamnă a devenii (prin har) un singur lucru cu Isus, însușindu-ne tot ce este al său pentru a-l da tuturor creaturilor, pentru a înlocui lucrarea fiecărei creaturi cu lucrarea Divină a lui Isus și a-l preschimba pe Isus în mod divin în numele fiecărei creaturi. Sau, cu Isus a da creaturilor toată Iubirea Tatălui, și a dăruii Tatălui toate darurile care îi sunt datorate din partea tuturor creaturilor (adorație, slavă și laudă, mulțumiri, reparări, iubire în mod universal).

* * *

Și acum, o întrebare la care fiecare poate să răspundă în propria conștiință:

Dacă cineva ajunge în contact cu scrierile Luizei,

dar nu citește pentru că nu vrea,

va fi pentru că suspectează că sunt erori,

sau mai degrabă, teme că nu sunt?

* Necesitatea Credinței

„Fără credință este imposibil să fii plăcut [lui Dumnezeu], pentru că cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el este și îi răsplătește pe cei care-l caută” (Evrei 11,6).

În mare parte a lucrurilor, ce știm despre noi înșine și de lumea care ne înconjoară, nu le știm pentru că am ajuns personal să le descoperim, dar pentru că ne-au fost transmise de alții, în care noi am crezut: părinții noștri, învățătorii noștri, cărți, televizor, un ziar... Și Dumnezeu, care ar fi putut să ne instruiască personal în adevărurile ce Îl privesc și ce ne privesc, a vrut să o facă prin intermediul Revelării ce a făcut-o în istoria altora și a ajuns la noi prin intermediul Bisericii: martori umani ce au toate garanțiile de credibilitate și de fidelitate, la îndemâna fiecărei investigații raționale și cinstitute.

„Credința este garanția realităților sperate, dovada realităților care nu se văd. Datorită ei, cei din vechime au primit o bună mărturie. Prin credință, înțelegem că lumea a fost alcătuită prin cuvântul lui Dumnezeu, așa încât ceea ce se vede provine din cele care nu se văd” (Evrei 11,1-3).

* Conținutul Credinței

Dacă un copil nu ar primi o mărturie demnă de credință din partea altora (normal ar fi de la părinții săi) nu ar ști nimic despre sine însăși: numele său, familia sa, originea sa. Fără Revelarea Divină noi nu am putea ști cine suntem, Cui îi datorăm viața noastră și ființa noastră, care este adevărata noastră origine și originea a tot ceea ce vedem, și nici care este Patria noastră, nici destinul nostru, nici ce trebuie să facem, nici ce ne așteaptă după această viață... nici unul dintre interogativele cele mai esențiale ale omului nu ar avea răspuns.

* „Mărește în noi Credința”

Așa au spus Apostolii Domnului. Cine dintre noi poate să răspundă afirmativ la întrebarea Domnului: „Dar când va veni Fiul Omului, va găsi oare credință pe pământ?” (Luca 18,8). Căci Sfântul Petru poate spune: „Așadar, cinste vouă care credeți; dar celor care nu cred, piatra care au disprețuit-o constructorii a devenit piatră unghiulară, și piatră de poticnire și stâncă pentru cădere. Ei se poticnesc pentru că nu cred în Cuvânt”(1 Petru 2,7-8). „Iubiților, este timpul să înceapă Judecata de la casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4,17). Ajunge ora încercării, a ispitei pentru toți: „Fiți cumpătați, vegheați! Dușmanul vostru, diavolul, ca un leu care rage, dă târcoale căutând pe cine să înghită! Împotriviți-vă lui, tari în Credință” (1 Petru 5,8-9).

* Ce este Credința?

Cu siguranță cuvintele „credință” și „a crede” sunt printre cele mai numeroase din Sfânta Scriptură. Ca și curiozitate, în Noul Testament le găsim de aproximativ 242 și 243 de ori.

Foarte simplu, adevărata Credință este ca și cum ne-am lăsa luați de mână de Dumnezeu cum face un copil, și se lasă condus de El. De aceea trebuie să fim siguri de El, siguri de Bunătatea sa, de Atotputernicia sa, de Înțelepciunea sa, de Iubirea sa. Aceasta înseamnă să-L onorăm pe Dumnezeu, să-L cunoaștem, să-L adorăm, să-L glorificăm. Aceasta este, să fim și să vrem să fim pe deplin ai Săi, știindu-L și simțindu-L în totalitate al nostru. Aceasta înseamnă COMUNIUNE cu El... și în acest mod putem avea acces la infinita sa Înțelepciune, putem lua parte la Atotputernicia sa, și putem experimenta Iubirea sa. Este precum spune Sfântul Petru: „Pe el fără să-l fi văzut, îl iubiți; fără a-l vedea, dar crezând în el, tresăltați de o bucurie negrăită și glorificată” (1 Petru 1,8).

Așadar acesta este primul lucru, indispensabil pentru a putea fii plăcuți lui Dumnezeu și de a putea să ne apropiem de El (Ev 11,6). Este prima și ultima fericire a Evangheliei, ce conține în ea toate celelalte, care se explică numai prin Credință: „Fericită acea care a crezut...”, Elisabeta a spus Mariei (Luca 1, 45); „Feriți cei care nu au văzut și au crezut”, Isus a spus Apostolului Toma (Ioan 20, 29).

* Condiția de care are nevoie Credința

De ce se spune „adevărata” Credință? Pentru că nu este nimeni care să nu creadă în câte ceva, iar când nu se crede în Dumnezeu se crede în bazaconii. Lumina este darul lui Dumnezeu și ochii îi avem tot de la El, dar să deschidem și să închidem ochii depinde de noi: adică Credința este un dar al harului, inițiativa Iubirii sale, dar primirea depinde de bunăvoința omului. Este necesar să fim într-o **bună credință** pentru a putea primi harul Credinței. De aceea, „*cu inima se crede pentru (a obține) justificare, iar cu gura se dă mărturie pentru (a obține) mântuire*”. (Romani 10,10).

* Credința și încrederea

Credința ne introduce în adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu și o face să crească în noi, devenind din ce în ce mai mult experiență vie. Pentru aceasta, mai presus de a fi declarată în cuvinte (Crezul) trebuie să fie tradusă în fapte (în viață), în fapte de credință. Este ca acel cineva, care intrând într-o cameră, aprinde lumina apăsând un mic întrerupător sau buton: aceasta este o acțiune obișnuită, atât de simplă, pe care o facem în mod natural, fără dubii și fără să ne facem probleme. Astfel, adevărata Credință trebuie să devină naturală pentru noi, și atunci dispare orice dubiu, orice frică, orice imposibilitate, orice limită... Aceste cuvinte, care nu există în vocabularul lui Dumnezeu, nu trebuie să existe în cel al fiilor săi.

De aceea, numai adevărata Credință vie, îndepărtând orice dubiu, ne dă siguranță; îndepărtând orice frică ne dă adevărata pace; îndepărtând orice imposibilitate ne face să obținem tot: „*Și tot ce veți cere cu credință în rugăciune, veți obține*” (Matei 21,22).

Dar este necesar de spus că, atunci când credința crește și devine mai puțin copilărească, mai matură, nu mai cere orice lucru, dar este din ce în ce mai mult în acord cu Vrerea lui Dumnezeu după cuvântul lui Isus: „*Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate acestea vi se vor adăuga*” (Matei 6,33). De aceea, dacă a cere lui Dumnezeu ceva având „credință” că o să ni-l dea, este deja credință, fiind în schimb siguri că o să ne dea nu numai ce noi dorim, dar ce este mai bine după Vrerea (voia) sa, aceasta este o credință mult mai mare și mai frumoasă. De aceea devenind ca un copil, lăsându-se luat de mână de Dumnezeu cu încredere, crezând în Înțelepciunea sa și în misterioasa sa Providență este adevărată maturitate.

* Credința când este vie, crește și ne transformă

În ceea ce privește **subiectul** care crede, Credința este să deschidem ușa minții către Dumnezeu (să credem) astfel încât Lumina lui să intre în noi, dar voința este mâna care o deschide numai din interior.

În ceea ce privește **obiectul** crezut, Credința ne este dată chiar de la Botez în germene, ca o sămânță prețioasă de cultivat, astfel încât să crească din plin și să producă Rodul său binecuvântat. Credința este prin urmare «SĂ-L AVEM PE DUMNEZEU PRECUM ADEVĂR».

Dar crezul nostru și darul Credinței cresc printr-o serie de haruri „actuale” pe care Dumnezeu ni le acordă și prin corespondența noastră la aceste haruri, care vin prin rugăciune, prin lecturi spirituale, (în particular Cuvântul lui Dumnezeu), prin diferite Sacramente care se primesc și chiar prin numeroasele situații de zi cu zi în care ne aflăm... Uneori sunt -aranjate în mod misterios de Dumnezeu- situații extraordinare, chiar și la „extreme”, doar pentru a ne face să facem progrese mari în Credință.

De exemplu: să ne imaginăm un individ, pe strada a cincea din New York, care se plimbă pe o funie întinsă între doi zgârie nori la două sute de metri deasupra pământului... Strada se umple de persoane; sunt jurnaliști, reporteri de televiziune, pompieri, ambulanța, poliția... Multe aplauze, entuziasm și pariuri. La un moment dat echilibrul coboară (presupunând că nu va fi arestat), semnează autografe, strânge mâini. Cineva pune pariu că este capabil să traverseze din nou cu bicicleta. Celui mai fanatic dintre fanii săi artistul îi spune: „*Crezi tu că eu sunt capabil să trec pe acolo sus cu o roabă?*” Celălalt răspunde: „*Cu siguranță, pentru că ești foarte bun!*” – „*Cât vrei să pariezi?*” – „*Chiar și o mie de dolari!*” – „*Foarte bine, atunci urcă tu în roabă!*”

Sau imaginați-vă că aceasta ni s-ar întâmpla nouă: La sfânta Liturghie de duminică, 300 de persoane într-o biserică au văzut câteva persoane mascate și îmbrăcate în negru din cap până în picioare, înarmate cu arme automate. Unul dintre ei, care se părea că este șeful, luând microfonul spune: „*Să rămână așezați la locurile lor și să nu se miște cei care sunt dispuși să primească un glonț pentru Cristos; ceilalți să plece imediat!*”

Imediat, cei din cor au fugit, diaconul și ministranții au dispărut, iar majoritatea credincioșilor au ieșit, fugind călcându-se în picioare. Din cei 300 au rămas aproape doisprezece, înghemuiți, ici și colo. Omul care a vorbit și-a scos masca, și s-a uitat la preot, care era mai mult mort decât viu, spunându-i: „*Bine, bine, m-am descotorosit de toți acei ipocriți. Acum poți să începi Slujba. Îți urez o zi bună!*” Oamenii înarmați s-au întors și au plecat.

S-a întâmplat cu adevărat? Nu știu să vă spun, dar puteți fi siguri că s-ar putea întâmpla, în curând, aici la noi.

Pe Petru, Isus l-a invitat să meargă pe mare spre El, dar Petru s-a înfricoșat și a început să se scufunde. Isus l-a salvat, dar l-a și mustrat: „*Omule cu puțină credință, de ce te-ai îndoit?*” (Matei 14,28-31).

La fel și cu Paul: „*Căci nu vreau, fraților, ca voi să rămâneți în ignoranță cu privire la necazul care a venit asupra noastră în Asia, cum am fost copleșiți peste măsură, și peste puterile noastre, așa încât ne pierdusem speranța de a mai trăi. Ba chiar ne-am socotit în noi înșine niște condamnați la moarte ca să nu ne punem încrederea în noi înșine, ci în Dumnezeu, cel care îi învie pe cei morți. El ne-a eliberat dintr-o astfel de moarte și ne eliberează, și în el sperăm, că ne va mai elibera...*” (2 Corinteni 1,8-10).

La fel a făcut și cu surorile lui Lazăr când L-au rugat să-l vindece pe fratele lor, permițând, ca răsplată pentru credința lor, ca situația să se înrăutățească până când a murit. Chiar și aici, Marta, deoarece a declarat credința sa intelectuală („*Da, Doamne, eu am crezut că Tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu, cel care vine în lume*”), stând pe punctul de a șovăi, Isus imediat i-a spus: „*Nu ți-am zis, că dacă vei crede vei vedea gloria lui Dumnezeu?*” (Ioan 11).

Dar de ce Domnul cere o astfel de credință în El? Ca atunci când Isus a mers împreună cu conducătorul sinagogii, Iair, la el acasă, pentru a-i vindeca fetița care era pe moarte. La un moment dat au venit să-i spună: „*Fiica ta a murit, nu mai deranja Învățătorul*”, dar Isus îi spune: „*Nu te teme, crede numai!*” (Marcu 5,35-36). Era precum ar spune: „*Dacă tu acum ai dubii, dacă îmi refuzi sprijinul credinței tale, mă împiedici să intervin!*”. Astfel încât în loc de o vindecare a obținut o înviere! Se pare că Domnului îi place acel joc, „*Lași sau dublezi?*” Totuși El cere o credință simplă și sigură pentru a justifica intervenția sa divină. Chiar pregătește și mai mult har, dar pretinde de la creatură o credință și mai mare.

Dar pentru a trăi în credință, ea fiind comoara cea mai mare, de obicei Dumnezeu este încântat să înconjoare viața noastră de aparențe banale, de lucruri normale și fără importanță (în timp ce în ochii săi credința le face să devină extraordinare și foarte importante, toate sunt ocazii de a face comuniune cu Dumnezeu); chiar lasă sufletului anumite mizerii, defecte involuntare și uneori chiar un păcat care, umilind sufletul, în realitate îl protejează de el însuși și de impostorii iubirii de sine și îl împinge să facă mai mult pentru Domnul. Pentru aceasta a spus Domnul, Sfântului Paul: „*Îți este suficient harul meu; căci puterea mea se împlinește în slăbiciune*” (2 Corinteni 12,9).

*** Credința teologală și credința umană**

Credința înseamnă a susține consensul nostru cu privire la mărturia lui Isus, în cuvântul lui Dumnezeu care nu poate fi înșelat și nu înșală, nu ceea ce percepe simțurile noastre și capul nostru este capabil să gândească.

Această credință este cea legătură vie cu Dumnezeu, cea adevărată comuniune cu Dumnezeu care, plecând de la o noutate sau cunoaștere, devine siguranța că este a mea (o anumită speranță) și se transformă în experiență și dragoste (deținere de caritate).

Vorbim despre Credința teologală sau supranaturală, cea care ne dă o comuniune de viață cu Dumnezeu; dar mai este și o altă credință, care este umană ca aceea pe care o dăm oamenilor și știrilor acestora, și pe care de multe ori suntem invitați să o dăm lucrurilor care ar putea să afecteze atitudinea noastră religioasă și raportul cu Dumnezeu: de exemplu, încrederea care o putem da, a numitelor revelații „private”, aparițiilor Mariane, etc. Este adevărat că nu fac parte din Crez, dar sunt necesare -printre altele-, pentru a simți calitatea Credinței noastre supranaturale, deoarece *“caritatea... se bucură de adevăr; toate le suportă, toate le crede, toate le speră, toate le îndură,”* (1 Corinteni 13,6-7). Pentru aceasta spune Sfântul Paul: *„Nu stingezi Duhul, nu disprețuiești profețiile, dar cercetezi toate: păstrați ceea ce este bun”*. (1 Tesaloniceni 5,19-21). Ne antrenează discernământul.

★ **Credința explicată de Domnul Nostru în scrierile Luizei Piccarreta**

«Isus mi-a spus exact aceste cuvinte: *„Credința este Dumnezeu”*. Aceste două cuvinte conțineau o lumină imensă, care este imposibil de explicat; dar voi spune cum voi putea. În cuvântul „Credință” înțelegeam cum **credința este însăși Dumnezeu**. Cum hrana materială dă viață corpului astfel încât să nu moară, așa credința dă viață sufletului; fără credință sufletul este mort. Credința însuflețește, credința sfințește, credința spiritualizează omul și-l face să țină ochiul îndreptat spre o Entitate Supremă, în așa fel încât să nu învețe nimic despre lucrurile de aici de jos și dacă le învață, le învață în Dumnezeu» (28-02-1899).

«Isus, cu multă bunătate, s-a adresat Confesorului și i-a spus: *”Vreau ca credința să te inunde peste tot, ca acele bărci care sunt înconjurate de apele mării, și din moment ce credința sunt Eu însumi, fiind inundat de Mine, care dețin totul, pot și sunt liber să dau la cine se încrede în Mine, fără ca tu să te gândești la ceea ce va veni și când sau cum vei face. Eu însumi, voi veni să te ajut în funcție de nevoile tale”*.

Apoi a adăugat: *„Dacă te vei exersa în această credință, aproape înotând în ea, ca răsplată îți voi sufla în inimă **trei bucurii spirituale**: prima: vei pătrunde în lucrurile lui Dumnezeu cu claritate și în a face lucruri sfinte te vei simți inundat de o mare satisfacție, de o asemenea bucurie că te vei simți ca îmbibat și aceasta este ungerea harului meu. A doua este plictiseala lucrurilor pământești, vei simți în inima ta euforia lucrurilor cerești. A treia bucurie este dezlipirea totală de toate, și unde mai întâi simțeau o înclinație vei simți o neliniște, o bătaie de cap, așa cum de câțiva timp suflu în inima ta, iar tu deja experimentezi; și pentru aceasta inima ta va fi inundată de satisfacția de care se bucură sufletele goale, care au inima foarte inundată de iubirea mea, iar din lucrurile ce-i înconjoară din exterior nu primesc nici o senzație”*» (25-06-1899).

„Fiica mea, cine se hrănește din credință dobândește viața divină, și dobândind viața divină o distruge pe cea umană, adică distruge în sine germenii pe care i-a produs păcatul original, redobândind natura perfectă, cum a ieșit din mâinile mele, asemănătoare cu Mine și cu aceasta vine să întreacă în nobilitate însăși natura îngerească” (02-03-1902).

*„Fiica mea, toate lucrurile au origine din credință. Cine este puternic în credință este puternic în suferință. **Credința ne face să-l găsim pe Dumnezeu în orice loc, îl vede în orice acțiune, îl face să fie atins în orice mișcare și fiecare nouă ocazie care se prezintă este o nouă revelație divină pe care creatura o primește. De aceea, fii puternică în credință, căci dacă vei fii puternică în aceasta, în toate stările și vicisitudinile credința îți va da putere și te va face să stai mereu unită cu Dumnezeu”*** (20-03-1904).

„Fiică, credința îl face cunoscut pe Dumnezeu, dar încrederea îl găsește, astfel încât credința fără încredere este sterilă. Și chiar dacă credința deține imense bogății pentru a putea îmbogăți sufletul, dar dacă lipsește încrederea, rămâne mereu săracă, și nepregătită în toate” (29-07-1904).

* În sfârșit, credința este calea sigură pentru a ne uni cu Dumnezeu, cu Voința lui, iar în Cuvântul său a primi Darul său și a-l face să devină viața noastră. Acest dar este atât de mare și prețios, căci orice experiență extraordinară, sensibilă sau miraculoasă, confirmând că se deține și care este ceea ce spune că este, ar fi mai degrabă o umbră în loc de lumină și ar elimina credibilitatea în loc să i-o dea.

Scrive Luisa:

«După aceasta, mă gândeam în sinea mea: „în această Sfântă Voință nu se văd miracole, lucruri minunate, de care creaturile sunt atât de lacome, ar da ocolul lumii pentru a avea unul; în schimb totul se petrece între suflet și Dumnezeu și dacă creaturile primesc, nu știu de unde a venit binele... Într-adevăr sunt ca soarele, care în timp ce dă viață la toate, nimeni nu-l indică”.

Și în timp ce mă gândeam la aceasta, s-a întors Isus al meu și a adăugat, dar cu un aspect impunător: „Ce miracole, ce miracole? Nu este oare cel mai mare miracol a face Voința mea? Voința mea este veșnică și este miracolul veșniciei; niciodată nu se termină. Este miracolul fiecărei clipe, miracolul prin care voința umană ar avea o legătură continuă cu Voința Divină. Învierea morților, a da vederea orbilor și altele nu sunt lucruri veșnice, sunt supuse pieirii; de aceea se pot numi umbre de miracole, miracole fugare, în comparație cu miracolul mare și permanent de a trăi în Voința mea. Tu să nu acorzi atenție la aceste miracole; știu Eu când acestea ar trebui să se facă și când este nevoie de ele”» (12-11-1921).

**Prin urmare Voința Divină se trăiește în pură CREDINȚĂ.
Se va vedea din fapte, cu timpul, că nu a fost o iluzie.**

4

ÎNCREDERE ȘI CONSACRARE

* **ÎNCREDEREA** este *actul consemnării* unei persoane a cuiva sau ceva, punând totul în mâinile sale, așa încât acea persoană să fie liberă să dispună și să poată să facă ceea ce vrea. Este echivalent cu „oferirea” (*colecta*), dar se adaugă la ea, – după cum indică același cuvânt- motivul *încrederii*. Este ceea ce a exprimat moto-ul Papei Ioan Paul al doi-lea (mai înainte era chiar însăși moto-ul lui Isus): „*Totus tuus*”, „*Totul al tău, o Marie*”. Este acel act pe care Isus în agonie l-a făcut de sus de pe Cruce, oferindu-ne ca fii, Mamei sale.

* **CONSACRAREA** înseamnă „*a face sacru*” ceva, care aparține sau este dedicat lui Dumnezeu, deci nu mai este destinat unui uz profan sau străin lui Dumnezeu. În acest sens, *a consacra* este echivalent cu *a sacrifica* sau *a sfinții*. Consacrare înseamnă și “*transformare*”. Exemplul maxim al Consacrării este ceea ce se întâmplă în timpul Liturghiei: pâinea și vinul sunt *oferite* mai întâi lui Dumnezeu, fiind de El însuși *consacrate*, adică transformate în mod substanțial (*transsubstanțializează* spune Biserica) în Corpul, Sângele, Sufletul și Divinitatea lui Isus Cristos. Nu mai este pâine și vin, deși păstrează „proprietățile lor”, adică elementele proprietății (forma, culoare, aspectul fizic și chimic), dar a devenit Isus Cristos, prezent cu plinătatea Ființei sale și Vieții sale întregi, pentru a ni se da nouă și *a ne transforma* în El, în măsura în care I-o permitem.

* **DE CE ANUME?**

De noi înșine: „*Vă îndemn, deci fraților pentru Îndurarea lui Dumnezeu, să oferiți trupurile voastre ca jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu: acesta este cultul vostru spiritual*”. (Rom.12,1). De tot ceea ce suntem, ce avem și ce facem; mai ales de singurul lucru care depinde de noi și pe care putem să-l refuzăm lui Dumnezeu -și aceasta ar fi cea mai mare nenorocire pentru

noi- *voința noastră*, ceea ce de obicei numim, *inima noastră*. Isus o indică spunând: *“Din interior, adică din inima oamenilor, pornesc toate lucrurile rele... Toate acestea contaminatează omul”*. (Marcu. 7,21).

* LA CINE?

Evident, **la Dumnezeu**. Cum a făcut însuși Isus, cum a făcut Maria. Chiar din primul moment din viața sa, Maria s-a consacrat în totalitate *Voinței lui Dumnezeu*, pentru a obține venirea Mântuitorului. Ea s-a consacrat lui Dumnezeu, a dedicat în totalitate persoana sa și viața sa Iubirii lui Dumnezeu, Proiectului lui Dumnezeu; deci la timpul său, Dumnezeu „*i s-a consacrat*” Ei. De fapt, **Isus s-a consacrat Mariei**, chiar de la Întrupare, și la sfârșitul vieții sale și-a reînnoit consacrarea sa **Voinței Tatălui**. Rugându-se pentru ucenicii săi a spus: „*Consacră-i în adevăr. Cuvântul tău este adevăr. După cum m-ai trimis pe mine în lume și Eu îi trimit pe ei în lume; și pentru ei mă consacru pe Mine însumi, ca și ei să fie consacrați în adevăr*”. (Ioan 17,17-19).

Prin urmare, lui Dumnezeu i-a plăcut să vină la noi și să ni se dea nouă *prin intermediul Mariei*; a vrut ca Întruparea sa și însăși Răscumpărarea să se realizeze prin intermediul răspunsului liber și al colaborării iubitoare a Mariei, Mama sa. În același mod vrea să venim la El și să ne dăruim Lui prin intermediul Mariei.

Deoarece *rolul Mariei este de a-l uni pe Dumnezeu cu omul*; de a face ca Dumnezeu să devină Om și ca fiecare om să devină, prin har, ca Isus, ca Dumnezeu. Prin urmare, *este consacrarea la Dumnezeu, precum Maria, prin intermediul Mariei, cu Maria și în Inima Imaculată a Mariei*.

* CU CE SCOP?

Cu scopul de a fi prezentați și oferiți de Ea și ca Ea lui Dumnezeu, la Voința lui Dumnezeu, pentru a fi pentru Ea, cu Ea și în inima sa Imaculată, transformați, convertiți în alți Isus, „după chipul și asemănarea” lui Isus. Așadar Iubirea Tatălui va fi din plin satisfăcută, perfect glorificată: Aceasta va fi împlinirea Voinței sale și așa va veni, în sfârșit, Împărăția sa.

* ÎN CE MOD?

Cu multe cuvinte și expresii frumoase? Cu o rugăciune mare și bogată în conținut teologic? Cu puține cuvinte sincere?... Toate acestea pot fi utile și prețioase; dar important este să fie *cu mintea* (în măsura în care se înțelege) și *cu inima* (în măsura în care se dorește și se vrea).

De câte ori? O dată în viață? O dată pe an? (dar nu face nici o daună). O dată pe lună? O dată pe zi? În fiecare oră? În fiecare minut, secundă? *Da!...* În fiecare respirație? În fiecare bătaie a inimii? În fiecare privire, gând, cuvânt, faptă, circumstanță, etc.? *Da, da, da!* Nu este un simplu gest de devoțiune sau un act formal. *Este o viață de trăit, este o alianță cu Dumnezeu prin intermediul Mariei, este un scop de cucerit*. Consacrarea va fi împlinită și complet realizată numai în momentul intrării noastre în Cer. Este practic răspunsul pe care trebuie să-l dăm, precum Ioan, la testamentul iubirii lui Isus Răstignit „*Fiule, iat-o pe Mama ta*”. „*Și din ceasul acela discipolul, a luat-o acasă la el*”, adică, în viața sa (Ioan 19,27).

*„Din totdeauna a fost clar căci catolicismul
nu poate exista fără un comportament Marian,
a fi catolici înseamnă a fi Mariani,
căci aceasta înseamnă dragostea pentru Mamă,
deoarece în Mamă și pentru Mamă îl găsim pe Domnul”*

(Benedict al XVI-lea la o delegație a "Asociației Mariane" din Regensburg, 29 mai 2011)

O Marie, Mama lui Isus și Mama mea,
eu îți încredințez și îți consacră viața mea cum a făcut Fiul tău Isus.
Mă dăruiesc dreptului tău de Mamă și puterii tale de Regină,
înțelepciunii și iubirii cu care Dumnezeu te-a revărsat,
renunțând în totalitate la păcat și la cel care îl inspiră,
și îți încredințez Ție ființa mea, persoana și viața mea,
și în mod special voința mea,
astfel încât, Tu să o păstrezi în Inima ta maternă și să o oferi Domnului
împreună cu sacrificiul pe care Tu l-ai făcut de Tine însăși și de voința ta.
În schimb, învață-mă să fac ca Tine Voința Divină, și să trăiesc în Ea.

Regină Imaculată, Mama mea Cerească, vin pe genunchii tăi materni pentru a mă abandona precum fiica ta cea dragă în brațele tale, să-ți cer cu cele mai înflăcărâte suspine, harul cel mare: de a mă admite să trăiesc în Împărăția Voinței Divine.

Mamă Sfântă, Tu care ești Regina acestei Împărății, admite-mă precum fiica ta, de a trăi în ea, astfel încât să nu mai fie nelocuită, dar populată de fii tăi.

De aceea, Suverană Regină, mă încredințez ție, astfel încât să conduci pașii mei în Împărăția Vrerii Divine, și strângând mâna ta maternă, să conduci toată ființa mea, pentru a trăi o viață viitoare în Voința Divină.

Tu vei fii o Mamă pentru mine și precum Mamei mele îți dăruiesc voința mea, astfel încât să mi-o schimbi cu Voința Divină și așa, să pot fii sigură că nu voi ieși din împărăția sa.

*De aceea te rog să mă luminezi pentru a mă face să înțeleg ce înseamnă „**Voința lui Dumnezeu**”.*

(din cartea „Fecioara Maria în împărăția Voinței Divine”, de Luisa Piccarreta)

* CONSACRAREA LA VOIŢA DIVINĂ

Sunt persoane care cred că „trăiesc în Voința Divină” pentru că „au făcut consacrarea lor” la Ea, adică, au citit sau recitat o rugăciune. Este suficient? Într-adevăr trebuie clarificat.

Toate creaturile stăm în Voința Divină, din moment ce în afară de Ea nimic nu poate exista și nici nu poate fi gândit de Dumnezeu, dar ceea ce contează este **să vrem să stăm** pentru a-l avea pe Isus în noi. Este vorba de dorința de a rămâne nu numai pentru că existăm, dar chemând-o mereu să fie viața noastră în tot ceea ce Ea ne recomandă sau ne cere să facem, așadar, cu viața noastră.

«Făceam obișnuita mea adorație Răstignitului meu Bine spunându-i: „*Intru în Vrerea ta, mai bine, dă-mi mâna ta și așeză-mă Tu însuși în imensitatea Voinței tale, astfel încât să nu fac nimic care să nu fie efectul Voinței tale Preasfinte*”. Acum în timp ce spuneam acestea, gândeam în sinea mea: „*Cum, Voința Divină este peste tot, deja mă aflu în Ea... iar eu spun: intru în Vrerea ta?*”. Dar în timp ce mă gândeam la acestea, dulcele meu Isus, mișcându-se în interiorul meu, mi-a spus: „*Fiica mea, totuși, este o mare diferență între cel care se roagă sau acționează, pentru că Voința mea îl învăluie și deopotrivă se află peste tot și între cel care, din voința sa, având în sine*

cunoștința de ceea ce face, intră în mediul divin al Voinței mele pentru a lucra și a se ruga... ” (21-06-1923).

„Sfințenia de a trăi în Vrerea mea nu are căi, nici uși, nici chei, nici camere; invadează totul, este ca aerul care se respiră, pe care toți trebuie și o pot respira. Numai să vrea, și să pună deoparte voia umană. Vrerea Divină va fi respirată de suflet și îi va da viața, efectele, valoarea vieții Vrerii mele. Dar dacă nu va fii cunoscută, cum o vor iubi, cum vor vrea o trăire atât de sfântă? Este gloria cea mai mare care mi-o poate da creatura.” (16-07-1922)

In Voluntate Dei! Deo gratias!

O, Voință Divină și adorată, iată-mă înaintea imensității luminii tale, pentru ca veșnica ta bunătate să-mi deschidă ușile și să mă facă să intru în ea pentru a forma toată viața mea în tine, Voință Divină. De aceea, înaintea luminii tale mă îngenunchez, eu, cea mai mică dintre toate creaturile, și vin, o adorată Voință, în mica mulțime a fiilor **Fiat**-lui tău Suprem.

Îngenunchiat în nimicnicia mea implor, invoc lumina ta, care vrea să mă învăluie și să eclipseze tot ceea ce nu îți aparține, astfel încât să nu pot face altceva decât să privesc, să înțeleg și să trăiesc în tine, Voință Divină.

Ea va fi viața mea, centrul inteligenței mele, răpitoarea inimii mele și a ființei mele. În această inimă vreau să nu mai aibă viața vrerea umană; o voi goni din inima mea și voi forma noul eden de pace, de fericire și de iubire. Cu ea voi fi mereu fericit; voi avea o forță unică și o sfințenie care totul sfințește și duce totul la Dumnezeu.

Aici îngenunchiat invoc ajutorul Preasfintei Treimi, să mă admită să trăiesc în sihăstria Voinței Divine, astfel încât să se reîntoarcă în mine ordinea inițială a creației, așa cum a fost creată creatura.

Mamă Cerească, Suverană Regină a **Fiat**-lui Divin, ia-mă de mână și închide-mă în lumina Voinței Divine. Tu vei fi călăuză mea, draga mea Mamă și mă vei învăța să trăiesc, să mă mențin în ordinea și în grădinița Voinței Divine. Suverană Cerească, Inimii tale încredințez toată ființa mea. Tu îmi vei da lecții despre Voința Divină iar eu voi fi atent să te ascult. Îți vei întinde mantia ta peste mine, pentru ca șarpele iadului să nu poată îndrăzni să pătrundă în acest eden sacru pentru a mă atrage și a mă face să cad în labirintul voinței omenești.

Inima eternului meu Bine, Isus, Tu îmi vei da flăcările tale pentru a mă arde, pentru a mă consuma, și pentru a mă hrăni, pentru a forma în mine viața Vrerii Supreme.

Sfinte Iosife, tu vei fi protectorul meu, îngrijitorul inimii mele, și vei ține cheile vrerii mele în mâinile tale. Vei îngriji inima mea cu gelozie și nu mi-o vei mai da înapoi niciodată, astfel încât eu voi fi sigur că nu voi ieși deloc din Voința lui Dumnezeu.

Îngerul meu păzitor, păzește-mă, apără-mă, ajută-mă în toate astfel încât edenul meu să crească înflorit și să fie chemarea întregii lumi în Voința lui Dumnezeu.

Curte cerească, vino în ajutorul meu, iar eu voi trăi mereu în Voința Divină.

* **Adevărul și umilința sunt același lucru?**

„Fiica mea, numai cei mici pot fi manipulați așa cum se vrea, nu cei care sunt mici de inteligență umană, dar cei care sunt mici și plini de inteligență divină. Numai Eu pot să spun că sunt umil, căci **în om ceea ce se spune că este umilință, mai degrabă trebuie spus cunoștința de sine însăși, și cine nu se cunoaște pe sine însăși, pășește deja în falsitate (...).**

Numai Umanitatea mea a fost plină de batjocuri și de umilințe, încât dădea pe dinafară. Iată de ce înaintea virtuților mele tremură Cerul și pământul, și sufletele care mă iubesc se servesc de Umanitatea mea ca de o scară pentru a urca să guste câte o picătură din virtuțile mele.

Spune-mi un pic, înaintea umilinței mele, unde este a ta? Numai Eu mă pot lăuda pentru deținerea adevăratei umilințe. Divinitatea mea, unită cu Umanitatea mea, putea să facă miracole la fiecare pas, cuvânt și faptă, dar eu de bunăvoie m-am retras în cercul Umanității mele, mă dezvăluiam lor ca cel mai sărac, până am ajuns să mă confund cu însăși păcătoșii. Opera Răscumpărării puteam să o fac în puțin timp, chiar cu un singur cuvânt, dar, pentru o perioadă de mulți ani, cu multe dificultăți și peripeții, însușindu-mi mizeriile omului, am vrut să mă exprim în multe acțiuni diferite pentru a face ca omul să fie în toate reînnoit, divinizat; chiar și cele mai mici activități, pentru că exercitate de Mine, care eram Dumnezeu și Om, primeau o nouă strălucire și rămâneau cu amprenta faptelor divine. Divinitatea mea, ascunsă în Umanitatea mea, vrea să coboare la o asemenea umilință, în funcție de evoluția acțiunilor umane, în timp ce, cu un singur act de voință ar fi putut crea o înfinitate de lumi...; a vrut să simtă mizeria, slăbiciunile altora, ca și cum ar fi fost ale sale, văzându-se acoperită de toate păcatele oamenilor înaintea Dreptății divine și că Fiul trebuia să plătească cu prețul suferințelor nemaiauzite și cu vărsarea întregului său sânge. Așa am exercitat acte continue de umilință profundă și eroică.

Iată, o fiică, marea diferență dintre umilința mea și cea a creaturilor, care înaintea umilinței mele, este doar o umbră. Chiar și cea a tuturor sfinților mei, deoarece, creatura este mereu o creatură și nu știe cât cântărește păcatul cum știu Eu; fiind chiar suflete eroice ce cu exemplul meu s-au oferit să sufere durerile altora, dar acestea nu sunt diferite de alte creaturi, nu sunt lucruri noi pentru ei, pentru că sunt formate din aceeași pastă. Apoi, imaginând că acele dureri sunt cauza noilor beneficii care-l glorifică pe Dumnezeu, este o mare onoare pentru ei.

În afară de aceasta, creatura este restrânsă în cercul în care Dumnezeu a pus-o, nici nu poate ieși din acele limite, în care a fost încercuită de Dumnezeu. Oh, dacă ar sta în puterea lor să facă și să desfacă, câte alte lucruri ar face! Fiecare ar ajunge la stele! Dar Umanitatea mea divinizată nu avea limite, ci de bunăvoie se restrângea în ea însăși și aceasta era o împletire a tuturor activităților mele de umilință eroică. A fost aceasta cauza tuturor relelor care inundă pământul, adică, lipsa umilinței, iar Eu cu exercițiul acestei virtuți am vrut să atrag din Dreptatea divină toate bunurile...” (12- 01-1900).

* **Care este punctul de plecare în dialogul cu Dumnezeu?**

Lumina Adevărului. În raportul cu Dumnezeu este necesar a vorbi aceeași limbă; **adevărul.**

„Fiica mea, toate lucrurile au începutul din nimic. Această mașină a universului pe care tu o admiri cu marea sa ordine, dacă înainte să o creez ar fi fost plină de alte lucruri, nu aș fi putut să pun mâna mea creatoare pentru a o face cu multă măiestrie, devenind foarte splendidă și împodobită; cel mult aș fi putut să desfac tot ceea ce putea să fie și apoi să o refac așa cum mi-ar fi plăcut Mie. Dar să ne întoarcem la început, **toate lucrările mele au începutul din nimic, și când se amestecă cu alte lucruri, nu este decorul maiestății mele să cobor și să acționez în suflet, dar când sufletul se reduce în nimic, se înalță la Mine și își ia viața proprie în Mine, atunci Eu acționez ca acel Dumnezeu care sunt și sufletul găsește adevărata odihnă. Iată cum toate virtuțile au începutul din umilință și din auto-anihilare”** (20- 05-1900).

La baza vieții spirituale este **cunoștința de sine, de propriul nimic, și cunoașterea lui Dumnezeu**: „*Oare ce ai ce nu ai primit? Dar dacă ai primit, de ce te mândrești, ca și cum nu ai fi primit?*” (1 Corinteni 4,7).

Pentru aceasta Isus spune Luizei: „*Favoarea cea mai mare ce o pot face unui suflet, este să-l fac să se cunoască pe sine însăși. Cunoașterea de sine însăși și cunoașterea lui Dumnezeu merg mână cu mână. În măsura în care te vei cunoaște, la fel îl vei cunoaște pe Dumnezeu. Sufletul care s-a cunoscut pe sine însăși, văzând că singur nu poate să facă nimic bun, transformă această umbră a ființei sale în Dumnezeu și urmează să facă în Dumnezeu toate activitățile sale. Se întâmplă că sufletul stă în Dumnezeu și merge alături de El, fără să privească, fără să cerceteze, fără să vorbească, într-un cuvânt, ca și mort, deoarece, cunoscând în profunzime **nimicul său nu îndrăznește să facă nimic de la sine, dar urmează lucrările Cuvântului***” (02-06-1899).

Când Isus se manifestă unui suflet, îi dă cunoștința de sine însăși, de nimicul său și atunci îl umple de El însuși: „*Când sunt Eu cel care mă prezint sufletului, toate forțele interioare se anihilează și **cunosc nimicul lor**, iar Eu, văzând sufletul umilit, revărs iubirea mea în mod abundent, ca multe râulețe, în modul de a-l inunda tot și pentru a-l întări în bine. Exact opusul se întâmplă când este diavolul cel care lucrează*” (27-08-1899).

Iar Sfintei Ecaterina i-a spus: „**Eu sunt Cine sunt, tu ești cea care nu este**”. Pentru aceasta El a spus: „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel care rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce rod mult, pentru că **fără Mine nu puteți face nimic***” (Ioan 15,5).

Această cunoștință și disprețul de sine este lăudător și pozitiv dacă merge unit cu cunoștința lui Isus și a credinței în El, pentru că atunci devine încredere și curaj (26-05-1899, 05-02-1900): „*Toate le pot în Cel care mă întărește*” (Filipeni 4,13).

Dacă pentru a ne vedea chipul ne trebuie o oglindă, pentru a cunoaște adevărul despre noi înșine trebuie să ne uităm în „oglindea” care este Cristos:

„*Fiica mea, ceea ce vreau de la tine este să nu te mai recunoști **în tine însăși**, dar să **te recunoști numai în Mine**; astfel încât de tine nu îți vei mai aduce aminte și nici nu te vei mai recunoaște, dar îți vei aduce aminte de Mine și dacă te vei lepăda de tine însăși, vei obține numai recunoașterea mea. Și în măsura în care vei uita de tine și te vei distruge pe tine însăși, vei înainta în cunoștința mea și te vei recunoaște numai în Mine. Și când vei face aceasta, nu vei mai gândi cu mintea ta, dar cu a mea; nu vei mai privi cu ochii tăi, nu vei mai vorbi cu gura ta, nu vei mai palpita cu inima ta, nu vei mai lucra cu mâinile tale, nu vei mai merge cu picioarele tale, dar totul vei face cu ale mele, de aceea, pentru a se recunoaște numai în Dumnezeu, **sufletul are nevoie să ajungă la originea sa și trebuie să se reîntoarcă la începutul său, la Dumnezeu, adică de unde a ieșit, și să se conformeze în întregime Creatorului său**. Și tot ceea ce crede despre sine și ce nu este conform începutului său, trebuie să-l anuleze și să-l reducă practic la nimic. Numai în acest mod, gol, descompus, poate să se întoarcă la originea sa și să se recunoască numai în Dumnezeu, și să acționeze în funcție de scopul pentru care a fost creat. Iată de ce, pentru a se conforma cu totul în Mine, sufletul trebuie să fie nedespărțit de Mine*” (27-06-1900).

Gândul de sine este un viciu continuu; gândul de sine trebuie imediat să unească cu cel al lui Isus: „*Cu cât sufletul se umilește mai mult și se cunoaște pe sine însăși, cu atât mai mult se apropie de adevăr și găsiindu-se în adevăr, caută să înainteze pe calea virtuților, de care se vede foarte departe. Iar când vede că se găsește pe calea virtuților, intuiește imediat cât de mult îi rămâne de făcut, pentru că virtuțile nu au sfârșit, sunt infinite precum sunt Eu. Prin urmare sufletul, **găsiindu-se în adevăr**, caută mereu să se perfecționeze, dar niciodată nu va ajunge să se vadă perfect; aceasta îi folosește și va face ca sufletul să lucreze în continuu, încercând să se perfecționeze mai mult, fără să piardă timpul în lene; iar Eu, fiind mulțumit de această lucrare, îl retușez pentru a picta în el asemănarea mea*” (01-01-1900).

„*Fiica mea, sprijinul adevăratei sfințenii constă în cunoașterea de sine (...) pentru că, **cunoașterea de sine anulează pe sine însăși și se sprijină total pe cunoașterea ce a dobândit-o despre Dumnezeu**, astfel încât activitatea sa este însăși activitatea divină, nerămânând nimic din ființa proprie. Când interiorul se îmbibă și se ocupă numai de Dumnezeu și de tot ceea ce Lui îi*

aparține, Dumnezeu se comunică total sufletului; când interiorul se ocupă o clipă de Dumnezeu, o clipă de alte lucruri, Dumnezeu se comunică parțial sufletului” (23-03-1902).

Când în inimă există cunoașterea de sine, laudele sau disprețul altora nu o afectează (23-04-1899) și văzând lucrurile lumești cum le vede Dumnezeu, le privește cu atenție ca să nu intre în sine:

„Fiica mea, **cunoașterea de sine, golește sufletul de sine însăși și îl umple de Dumnezeu**. Nu numai: în suflet sunt multe depozite și [din] tot ceea ce se vede în lume, în funcție de conceptul care se formează așa lucrurile își iau locul în aceste depozite, una mai mult, iar alta mai puțin. Acum, sufletul care se cunoaște pe sine însăși și e plin de Dumnezeu, cunoscându-se precum un nimic, precum un vas fragil, putred, împuțit, este atent să nu intre în interiorul său alt putregai greșos, care sunt lucrurile ce se văd în lume. Ar fi prea nebun acela care are o rană putredă, să strângă alt putregai și să-l pună peste rana sa. Acum, **cunoscându-se pe sine însăși aduce cu sine cunoașterea lucrurilor lumești deci, totul este vanitate, fugitiv, numai bunuri mascate, înșelăciuni, inconstanțe ale creaturilor, prin urmare știind care sunt aceste lucruri, le privește cu atenție să nu intre în sine, iar toate acele depozite rămân pline de virtuțile lui Dumnezeu**” (12-10-1905).

* **Cunoașterea Domnului devine cunoașterea Iubirii sale**

„...Isus a venit în mijlocul unei lumini și privindu-mă ca și cum m-ar fi pătruns peste tot încât mă simțeam anihilată, mi-a spus: „**Cine sunt Eu și cine ești tu?**”

Aceste cuvinte mă pătrundeau până în măduva oaselor și vedeam **distanța infinită ce trecea între Fără de sfârșit și sfârșit, între Totul și nimic**; nu numai, dar am văzut chiar și răutatea acestui nimic și în modul care a fost murdărit. Mi se părea ca un pește care înoată în apă; așa sufletul meu înota în putreziciune, în viermi și în multe alte lucruri, concepute doar pentru înspăimânta vederea. O Dumnezeule, ce viziune îngrozitoare!

Sufletul meu ar fi vrut să fugă dinaintea vederii lui Dumnezeu de trei ori Sfânt, dar cu alte două cuvinte mă leagă, adică: „**Care este Iubirea mea față de tine? Și care este recunoștința ta față de Mine?**”

Acum, în timp ce la primele cuvinte aș fi vrut să fug speriată de prezența sa, la a doua întrebare, „**Care este Iubirea mea față de tine?**”, m-am găsit scufundată, legată din toate părțile de Iubirea sa, ca și cum existența mea era produsul Iubirii sale, prin urmare, dacă această iubire ar fi încetat, eu nu aș mai fi existat. Deci, mi se părea că bătăile inimii, inteligența până chiar și respirația au fost o reproducere a Iubirii sale. Eu înotam în El și chiar dacă voiam să fug mi se părea imposibil să reușesc, pentru că Iubirea sa mă înconjură peste tot...” (28-10-1899).

6 CUM SE PRIMEȘTE ACEST DAR?

* Dacă vrem ca Voința Divină să fie în noi izvorul vieții,

- 1°, trebuie **să știm** suficient ceea ce vrem, ce este Ea ;

- 2°, trebuie **să îndepărtăm** obstacolul, care este propria noastră voie umană.

Este așa cum a spus Ioan Botezătorul: „**Este necesar ca El să crească și eu să mă micșorez**”. Numai în măsura în care noi „murim” vrerii noastre umane putem să chemăm în noi Vrerea Divină în fiecare moment să „trăiască”, să „învie”.

Primirea acestui Dar, nu este o formulă magică, o rugăciune de recitat, dar – să repetăm– este necesar **să știm** despre ceea ce se vorbește, este necesară **vrerea**, este necesară **îndepărtarea** unicului obstacol: a da viața voinței noastre –a face ceea ce vrem noi– când este în dezacord cu Voința lui Dumnezeu.

Tot ceea ce ne dă Dumnezeu este gratis (aerul, soarele, respirația, vederea, etc.), dar unicul lucru care are valoare este Darul Voinței sale: însă El ne cere (pe drept) în schimb, să-i dăruim voința noastră ca un fel de preț.

Dar dacă trăim în Harul lui Dumnezeu și dorim acest Dar Suprem, pe care Dumnezeu dorește să ni-l dea mai mult decât îl dorim noi –semnalul sigur este că mai întâi primim știrea-, atunci suntem siguri că El ni-l va da...

Rămâne de precizat faptul că, nu este suficient că Dumnezeu vrea să ni-l dea (Darul), urmează ca noi să-l primim.

★ Nu este posibil a fi în același timp vii și morți: a fi în păcat și a fi uniți cu Voința lui Dumnezeu. Defectele și limitele, mizeriile noastre nu constituie în sine un obstacol: dacă Dumnezeu ar trebui să aștepte să ne vadă fără defecte ca să ne dea acest Dar ca viață, niciodată nu ni l-ar mai da. Un lucru este păcatul, în special dacă este grav; dar pentru a păcătui este necesar să avem suficientă conștiință și intenție. Nu este același lucru „să simțim” sau „să consimțim”, a simți nu depinde de noi, dar a vrea depinde de noi.

Și Domnul spune: „*fiul meu, în conformitate cu Legea mea (pe care tu deja o cunoști) poți să faci orice lucru, dar cheamă-mă să-l fac împreună cu tine, pentru că făcut de tine, cât valorează? Dar făcut de Mine prin intermediul tău, valorează o infinitate*”.

Când cineva a înțeles că Darul pe care Domnul ni-l oferă este Vrerea sa (să spunem „bătaia Inimii sale”) astfel încât să fie viață, iar noi îl vrem și îl primim, atunci nu există nici o acțiune sau o clipă din viață care să nu fie însuflețită de Vrerea Preasfintei Treimi! În acel mic act uman devine prezent și viu Actul etern și divin.

Și fiind viață trebuie să crească: „*de aceea să fiți perfecți cum este Tatăl vostru Ceresc*” (Matei 5,48). Crește în măsura în care îl **cunoaștem** (de aceea fără lectura scrierilor Luizei nu este posibil să crească), pentru ca aceste Adevăruri să devină sânge din sângele nostru, viață din viața noastră; și crește pe măsura ce noi **il vrem**, adică atunci când noi îl dorim în orice lucru și în orice clipă.

Totul are ca bază indispensabilă convingerea din ce în ce mai mare despre Cine este EL și cine suntem noi. El este „Cel care este”, noi în schimb suntem „zero” absolut, un nimic care înaintea lui Dumnezeu poate și trebuie să aibă numai două lucruri: *dorință* și *disponibilitate*, un abandon total în mâinile Domnului, astfel încât El să poată face totul în noi.

Prin urmare Isus spune Luizei de mai multe ori: „*Dacă tu îmi permiți, eu vreau să fiu în tine Actor și Spectator în același timp*”.

A trăi în Voința Divină înseamnă: a face ca Isus să trăiască Viața sa interioară în noi, iar Viața sa să devină viața noastră.

★ Domnul ne învață în scrierile Luizei că, pentru ca Vrerea Divină să fie mai ușoară și gustoasă și să o putem iubi din ce în ce mai mult, este necesar să o **cunoaștem** din ce în ce mai mult, punându-ne „în circuitul” Voinței Divine și oprindu-ne să *contemplăm* nesfârșitele sale calități și atribute: „*și în aceste opriri pe care le vei face, vei dobândi noutăți din ce în ce mai multe și nemaiauzite ale Vrerii mele Sfinte și vei rămâne foarte mult legată și îndrăgostită, că nu vei mai ieși niciodată*” (23-12-1900).

Sufletul trebuie să-L privească și să se fixeze atât de mult în Isus, până a-l atrage cu totul în sine (06-02-1901), dar pentru a-l găsi pe Isus trebuie să meargă la Mama sa, pentru că Ea explică secretul fericirii: „*Fiica mea, vino lângă Mine și vei găsi drumul și pe Isus, mai mult de atât, vreau să te învăț secretul pentru a putea sta mereu cu Isus și cum să trăiești mereu bucuroasă și fericită chiar pe acest pământ, adică să-ți fixezi bine în interiorul tău, că numai tu și Isus sunteți în lume, și nimeni altul la care trebuie să-i plăci, să-l mulțumești, să-l iubești, numai de la El să aștepti să fi iubită și mulțumită în toate. Stând în acest mod tu și Isus, nu o să te mai intereseze dacă ai să fi înconjurată de dispreț sau de laude, de apropiați sau străini, de prieteni sau dușmani. Numai Isus o să fie toată bucuria ta și numai Isus o să-ți ajungă. Fiica mea, până când tot ceea ce există aici jos nu dispăre definitiv din suflet, nu se poate găsi o adevărată și perpetuă fericire*” (21-08-1901).

★ Este nevoie de curaj, fidelitate și **atenție totală** în a urmări cum Dumnezeu lucrează în suflet (06-06-1904). Această **atenție continuă** este un adevărat martiriu, pentru că cine a dat propria sa voință Domnului trebuie să-i dea mereu libertatea de a face ceea ce vrea: „*Fiica mea, când un suflet*

mi-a dat voința sa, nu mai este stăpân să facă ceea ce-i place, altfel nu ar fi o adevărată donare, în timp ce adevărata donare este să-ți sacrifici în continu propria voință pentru Cel care a fost deja donată, aceasta este un martiriu de o **atenție continuă** pe care sufletul i-o dă lui Dumnezeu” (13-09-1904).

✳ Este necesar a se face totul cu **intenția** de a se inspira de la Isus viața acelor fapte și de a face totul în Umanitatea sa, fiind pentru El ca un vâl care Îl acoperă: „*Iubita mea fiică , vezi în ce uniune intimă stau Eu cu tine; așa te vreau, toată unită și aproape de Mine; și să nu crezi că trebuie să faci așa numai când suferi sau te rogi, dar mereu, mereu: dacă te miști, dacă respiri, dacă muncești, dacă mănânci, dacă dormi, totul, totul ca și cum ai fi făcut totul în Umanitatea mea, ca și cum ar fi ieșit de la Mine lucrarea ta, astfel încât tu nu trebuie să fi altceva decât scoarța, și când va fi ruptă scoarța lucrării tale, ar trebui să se găsească rodul lucrării divine. Trebuie să faci aceasta pentru binele întregii omeniri, astfel încât Umanitatea mea trebuie să se găsească ca o viață în mijlocul popoarelor. Pentru că, făcând tu totul, chiar și acțiunile cele mai indiferente, cu această **intenție** de a primi de la Mine viață, acțiunea ta dobândește valoarea Umanității mele, deoarece fiind Eu Om și Dumnezeu, în respirația mea am conținut respirațiile tuturor, mișcărilor, acțiunile, gândurile, totul am conținut în Mine, deci le sfințeam, le divinizam, le reparam. Prin urmare, făcând totul în actul de a primi de la Mine lucrarea ta și tu vei veni să îmbrățișezi și să conții în tine toate creaturile, și lucrările tale se vor răspândi pentru binele tuturor, astfel încât chiar dacă ceilalți nu îmi vor da nimic, Eu voi lua totul de la tine” (28-11-1906).*

✳ Pentru a primi Darul, este necesar a se dărui lui Isus și a face în toate Vrerea sa (20-03-1912). În Voința Divină sufletul trebuie să **moară** la toate, ca într-un mormânt, închis din Dragoste, pentru a învia la Viața Divină:

„*Fiica mea, ce se întâmplă? Vrei să pierzi timpul? Vrei să ieși din nimicul tău? Așează-te la locul tău, în nimicul tău, astfel încât Totul să poată avea loc în tine. Dar să știi, că **trebuie să mori la toate în Voința mea**: la pătimiri, la virtuți, la toate. Vrerea mea trebuie să fie mormântul sufletului; și cum în mormânt natura se consumă până dispare de tot și din aceeași consumare va învia la o viață mai frumoasă și nouă, așa sufletul, înmormântat în Voința mea ca într-un mormânt, va muri patimilor, virtuților sale, bunurilor sale spirituale, și va învia în toate la Viața Divină” (04-07-1912).*

Chiar Isus ne indică modul practic și real de a **nega viața propriului nostru Eu, a voinței noastre** și de a consuma ființa noastră umană în Ființa Sa Divină: „*Fiica mea, Eu vreau în tine o consumare adevărată, nu ireală, dar adevărată; dar în mod simplu și posibil. Presupune că îți vine un gând care nu este pentru Mine; tu trebuie să-l distrugi și să-l înlocuiești cu unul divin, astfel ai făcut consumarea gândului uman și ai dobândit viața Gândului divin. Așa și dacă ochiul vrea să privească un lucru care nu îmi face plăcere sau care nu se referă la Mine, iar sufletul se mortifică, a consumat ochiul uman și a dobândit ochiul Vieții divine; și așa cu tot restul ființei tale. Oh, cum aceste noi Vieți divine mi le simt trecând prin Mine și iau parte la toate lucrările mele!” (21-05-1913).*

Cine într-adevăr îl iubește pe Isus și în toate face Vrerea [voia] sa, formează cu El o singură bătaie a inimii: dar pentru aceasta este nevoie de o **dezbrăcare** perfectă: „*Trebuie să fie o viață mai mult Cerească decât pământescă, mai mult Divină decât umană” (01-04-1916).*

Dezbrăcarea sufletului și convingerea de nimicul său, îl lasă pe Isus să acționeze în el: „*Fiica mea, cu cât mai mult sufletul se dezbracă de sine cu atât mai mult îl îmbrac cu Mine; cu cât mai mult crede că nu poate face nimic, cu atât mai mult acționez Eu în el și fac totul. Toată Iubirea mea o pot pune în acțiunile creaturii, rugăciunile mele, reparările mele, etc...; și pentru a-mi face onoare Mie însumi, simt ce vrea să facă: vrea să iubească? Merg la ea și iubesc împreună. Vrea să se roage? Mă rog împreună. Pe scurt, **dezbrăcarea sa și iubirea sa**, care este a mea, mă leagă și mă constrânge să facem împreună ceea ce vrea să facă, iar Eu dau sufletului meritul Iubirii mele, a rugăciunilor și reparărilor mele. Cu extrema mea bucurie simt că se repetă Viața mea și*

fac să coboare, pentru binele tuturor, efectele lucrărilor mele, pentru că nu este a creaturii, care este ascunsă în Mine, dar a mea” (14-06-1917).

✳ Într-un cuvânt, pentru a trăi în Vrerea Divină, spune Isus: „Vreau „**da**”-ul creaturii și să se ofere precum ceara topită la ceea ce vreau să fac din ea” (06-03-1919).

„...Dar puțini sunt cei care se predispun la acestea, pentru că în aceeași sfințenie sufletele vor căte ceva pentru binele propriu; în schimb, sfințenia trăirii în Vrerea mea nu are nimic propriu, dar totul este al lui Dumnezeu. Și pentru a se dispune la aceasta sufletul, dezbrăcându-se de bunurile proprii, i se pare prea mult; de aceea nu vor fi multe!” (15-04-1919). „Dacă vor citi aceste adevăruri și sunt indispuși, nu vor înțelege nimic; vor rămâne dezorientați și orbiți de lumina adevărilor mele...” (23-10-1921)

Pentru a intra în Vrerea Divină este suficientă îndepărtarea unui singur obstacol –voința umană– este suficient să se vrea, și totul se face: „Fiica mea, **pentru a intra în Vrerea mea, nu sunt căi, nici uși, nici chei, pentru că Vrerea mea se găsește peste tot, trece pe sub picioare, la dreapta și la stânga, deasupra capului și peste tot. Creatura nu trebuie să facă altceva decât să îndepărteze pietricica voinței sale, deoarece, chiar dacă trăiește în Vrerea mea, nu ia parte și nici nu se bucură de efectele sale, devenind ca o străină în Vrerea mea, pentru că pietricica voinței sale o împiedică să curgă de pe țarm în altă parte precum apa, pentru că pietrele o împiedică; dar dacă sufletul îndepărtează pietricica voinței sale, imediat ea se revarsă în Mine și Eu în ea; găsește toate bunurile mele la dispoziția sa, putere, lumină, ajutor, ceea ce vrea. Iată de ce nu sunt căi, nici uși, nici chei; este suficientă să se vrea, și totul se face. Vrerea mea își ia angajament în toate, să-i dea ceea ce îi lipsește și o face să străbată frontierele fără sfârșit ale Voinței mele” (16-02-1921).**

„Din moment ce Voința noastră are modalități infinite, atâta timp cât găsește un suflet care se oferă să facă acțiuni în Vrerea noastră, imediat vine să se salveze din falimentul tuturor celorlalte voințe omenești” (27-12-1921).

Odată ce a primit știrea, sufletul trebuie să-și deschidă ușile și să se dispună pentru a cunoaște adevărurile Voinței Divine: „Iată de ce toate aceste griji cu tine, pentru a face ca între Mine și tine vrerile să alerge împreună și să fie mereu în acord deplin, pentru a face ca sufletul să-și **deschidă ușile** și să se dispună la cunoașterea adevărilor pe care Voința mea le conține. Prima [ușă] este să **vrea să trăiască** în Vrerea mea, a doua este să **vrea să o cunoască**: a treia este să **o aprecieze**” (25-01-1922).

„Ridicați-vă, porților, pragurile voastre de sus; deschideți-vă voi, porți veșnice, ca să intre Regele Gloriei!” (Psalmul 23).

✳ Adevărul Vrerii Divine este mai luminos decât Soarele, dar cine nu este în totalitate gol de propria vrere umană nu îl înțelege nici nu îl stimează.

Și Luisa spune: „Mă gândeam în sinea mea: Isus spune multe lucruri despre Vrerea sa Preasfântă, dar mi se pare că nu este înțeles; chiar însăși duhovnicii se pare a fi dubioși, și înaintea unei astfel de lumini imense nu rămân nici iluminați, nici interesați să iubească o așa binevoitoare Vrere. Dar, în timp ce mă gândeam la asta, binevoitorul meu Isus, punându-mi brațul în jurul gâtului mi-a spus: „Fiica mea, nu fi surprinsă de asta: **cine nu este gol în toate de vrerea sa, nu poate să aibă o mare cunoaștere despre a Mea, pentru că vrerea umană formează un nor între a Mea și a sa și împiedică cunoașterea valorii și a efectelor pe care a Mea le conține. Dar, în ciuda acestui fapt, nu pot afirma că nu este lumină**”» (23-06-1922).

„Sfințenia trăirii în Vrerea mea nu conține căi, nici uși, nici chei, nici camere; invadează totul, este ca aerul care se respiră, pe care toți trebuie și pot să-l respire. Este suficient să **vrea să trăiască** în Vrerea mea și să **pună deoparte vrerea umană**, Vrerea divină va fi respirată de suflet și îi va da viață, efecte și valoarea Vieții Vrerii mele. **Dar dacă nu este cunoscută, cum vor putea să iubească și să vrea o trăire atât de sfântă?**” (16-07-1922).

✳ Dumnezeu dăruiește Darul fără limită chiar din primul moment, dar creatura îl primește puțin câte puțin. Mai întâi trebuie să se pregătească, trebuie să-l cunoască suficient, să-l iubească și să-l

dorească; trebuie să dea suficiente teste de fidelitate, gata pentru orice sacrificiu pentru ca Voința Divină să poată trăi în ea. Numai atunci va fi completată donarea:

„Vreau „**da**”-ul creaturii și să se ofere precum ceara topită la tot ceea ce vreau să fac din ea. Dimpotrivă, tu trebuie să știi, că **mai întâi să o chem definitiv să trăiască în Vrerea mea, o chem din când în când, o dezbrac de toate, o fac să suporte un fel de judecată (...). De câte ori nu am făcut la fel și cu tine? Acestea sunt toate dispoziții pentru a dispune sufletul să trăiască în Vrerea mea**” (06-03-1919).

„Iată de ce multe haruri, atât de multe manifestări despre Voința mea: este sfințenia Vrerii mele cea care necesită toate acestea, căci **mai întâi trebuie să fie depusă în suflet, să fie cunoscută, iubită și venerată**, ca apoi să se poată dezvolta în ea toată virtutea și puterea sa și să fie cucerită de însuși harurile noastre” (14-07-1922).

„Iată de ce necesitatea dispozițiilor, a cunoașterii darului, a stimei, aprecierii și a iubirii acestui dar. De aceea, cunoașterea Voinței mele este vestitoarea acestui dar pe care vreau să îl fac cadou creaturii. **Cunoașterea pregătește calea, cunoașterea este precum contractul care vreau să-l fac, al darului pe care vreau să-l dau**, și cu cât mai multe cunoștințe trimit sufletului, cu atât mai mult este stimulat să dorească darul și să-l solicite pe Divinul Scriitor să pună ultima semnătură, atunci când darul este al său și îl deține. Așadar semnul că vreau să dau acest dar al Vrerii mele în aceste timpuri, este cunoașterea Lui” (25-12-1925).

7

NECESITATEA CUNOAȘTERII

* Nu se iubește ceea ce nu se cunoaște. Iar pe măsură ce se cunoaște, se iubește.

„Sfințenia Vrerii mele vrea să fie cunoscută... Dar dacă nu este cunoscută, cum vor putea să iubească și să vrea o trăire atât de sfântă?” (16-07-1922).

„Cunoașterea este ochiul sufletului. Sufletul care nu cunoaște este ca și orb pentru acel bine, pentru acele adevăruri. În Voința mea –spune Isus– nu sunt suflete oarbe, dimpotrivă fiecare cunoaștere le lărgeste vederea” (02-04-1923).

La ce folosește fiecare nouă cunoștință despre Voința Divină?

„De fiecare dată când îți vorbesc despre Vrerea mea tu dobândești noi informații și cunoștințe, iar actul tău în Vrerea mea are din ce în ce mai multă valoare, și dobândești din ce în ce mai multe bogății imense.

Se întâmplă ca acelui cineva care are un lucru prețios și știe că acel lucru prețios are valoarea unui bănuț: el este bogat de un bănuț. Acum se întâmplă că el arată lucrul prețios unui expert care îi spune că lucrul său are o valoare de cinci mii de lei, acel cineva nu mai deține un bănuț, dar este bogat de cinci mii de lei. Acum, după puțin timp, are ocazia să arate lucrul prețios unui tip și mai expert, iar acela îl asigură că lucrul prețios are valoarea de o sută de mii de lei [și este] gata să-l cumpere dacă vrea să-l vândă; acum acesta este bogat de o sută de mii de lei. În funcție de modul în care cunoaște valoarea lucrului prețios, așa devine și mai bogat și simte din ce în ce mai multă iubire și stimă față de acel lucru prețios, îl ține aproape de el cu mai multă gelozie îngrijindu-l, știind că este tot norocul său, în timp ce mai întâi îl ținea ca pe un nimic. Și totuși lucrul prețios nu s-a schimbat, cum a fost așa a rămas, schimbarea a făcut-o el, înțelegând valoarea pe care lucrul prețios îl conține.

Acum, așa se întâmplă cu Voința mea, precum și cu virtuțile; după cum sufletul le înțelege valoarea și dobândește cunoștințe despre ele, așa cu actele sale începe să dobândească noi valori și noi bogății. Astfel încât, **cu cât vei cunoaște mai mult despre Voința mea, cu atât mai multă valoare va dobândi actul tău. Oh, dacă ai știi ce mări de haruri Eu deschid între tine și Mine, ori de câte ori îți vorbesc despre efectele Vrerii mele, tu ai murii de bucurie și ai sărbătorii ca și cum ai fi dobândit împărății noi de stăpânit.**” (25-08-1921).

Rând pe rând ce Isus face cunoscută Voința sa sufletului, lărgeste capacitatea sa și îl prepară la o cunoaștere mai mare. (02-09-1921).

A face Voința Divină, adică a împlinii cu fidelitate cât Ea vrea, sau a accepta ceea ce Ea permite, nu este o noutate. Aceasta o fac toți Sfinții, din toate timpurile, pentru că fără Ea nu pot fii virtuți, nici sfințenie. Dar **fiecare are o relație cu Ea și apucă de la Ea pe măsură ce îi este dat să o cunoască:**

„...*Cu siguranță au fost Sfinți care au făcut mereu Voia mea, dar au apucat din Vrerea mea în funcție de cât au cunoscut. Ei cunoșteau că a face Voința mea era actul cel mai mare, care mă onora cel mai mult și care ducea spre sfințenie, și o făceau cu această intenție, și asta au luat, pentru că nu există sfințenie fără Voința mea, și nu poate ieși nici un bine, nici o sfințenie mică sau mare, fără de Ea*” (06-11-1922)

* **Adevărul este infinit, Revelarea este completă, dar nu se va termina niciodată.**

„*Mai am multe să vă spun –a spus Isus la ultima Cină–, dar acum nu le puteți purta*” (Ioan 16, 12). *Însă, când va veni El, Duhul Adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci nu va vorbi de la sine ci va spune ceea ce va auzi și vă va vesti lucrurile care vor veni*” (Ioan 16,13).

Revelarea –după cum ne învață Biserica– este Una singură: Tatăl este *Revelatul*, Fiul, Isus Cristos este *Revelarea Tatălui*, Duhul Sfânt este *Divinul Revelator*.

Revelarea este prin urmare infinită și veșnică, **nu s-a terminat și nici nu se va sfârși niciodată**. Este adevărat că „*Tatăl a spus Cuvântul definitiv*” când l-a trimis pe Fiul său în lume, dar Fiul a *Înviat și trăiește și nu va înceta niciodată să ni-l dezvăluie pe Tatăl*.

Revelarea ne este dată în Sfânta Scriptură (completă și perfectă) și în Sfânta Tradiție, care o explică și o luminează în mod crescător. Așa bine, dacă „Cartea” este completă și nu mai poate fi adăugată nici măcar o pagină, „Lumina” pentru a o putea citi este mereu crescătoare. Este ceva să o citești la lumina „stelelor sau a lunii”, și altceva să o citești la lumina „Soarelui”... a Vrerii Divine. Aceasta este exact ceea ce fac scrierile Luizei, „Fiica cea mică a Voinței Divine”.

Pentru aceasta Apostolii priveau cu o dorință vie înspre viitor:

Sfântul Paul spune: „*Noaptea este pe sfârșite, Ziua este aproape. Așadar, să ne dezbrăcăm de faptele întinericului și să îmbrăcăm armele Luminii*” (Romani 13,12).

Sfântul Petru: „*Puneți-vă toată speranța în Harul care va fi dat când se va revela Isus Cristos!*” (1 Petru 1,13)

Și Sfântul Ioan: „*Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a arătat [încă] ce vom fi. Știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea Lui, pentru că îl vom vedea așa cum este*” (1 Ioan 3,2), sau „*Prin aceasta se desăvârșește iubirea în noi: să avem încredere în ziua judecății; căci așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta*” (1 Ioan 4,17).

Isus îi spune Luizei: „... *am rezervat haruri mai mari pentru cei care au scris despre Mine, pentru că ei sunt continuarea vieții mele evanghelice, reprezentanții cuvântului meu, și am păstrat să spun la cei care vor scrie despre Mine ceea nu am spus în Evanghelia mea. Eu nu am terminat atunci de predicat, Eu trebuie să predic mereu, până când vor exista generațiile*” (14-02-1922).

* **A face cunoscute adevărurile Sale este inițiativa, darul și dreptul lui Dumnezeu**

Domnul nostru, deși a făcut în Evanghelie sugestii elocvente despre voința Tatălui, dând de înțeles că este lucrul cel mai important, explicația și scopul principal al Vieții sale, pe atunci nu putea să se lungească în alte explicații. „*Dacă v-am vorbit despre cele pământești și nu mă credeți, cum mă veți crede dacă vă voi vorbi despre cele cerești?*” (Ioan 3,12). Dacă omul nu cunoștea puținul, cum ar fi putut să cunoască mai mult? Dacă încă nu știa să meargă, cum ar fi putut să învețe să zboare?

Mai întâi trebuia să-l reeduce, să-l răscumpere, dându-i Harul, făcându-l din nou fiul lui Dumnezeu, asigurându-i mântuirea sa, lăsând pentru după aceea –la momentul stabilit de Tatăl–

descoperirea Moștenirii sale, dându-i înapoi darul Adorabilei sale Voințe și cu ea **asemănarea** divină pierdută de Adam, făcându-l să devină un singur lucru cu El însuși, dându-i nu numai salvarea, dar însăși Sfințenia sa Divină, învățându-l să trăiască în Voința Divină...

De aceea Isus, când a venit pe pământ, a vorbit puțin despre Voința Divină; a rezervat manifestarea Ei prin intermediul Luizei: „*Ceea ce trebuia să fac atunci, învățămintele ce trebuia să le dau tuturor despre Voința mea, ți le-am dat ție; de aceea, a le face cunoscute, nu este altceva decât a le înlocui cu ceea ce trebuia să fac Eu stând pe pământ, precum împlinirea Venirii mele*” (02-06-1921).

Așa a decis Dumnezeu. Iar Luisa spune: „*Isuse, iubirea mea, este posibil ca după multe secole din viața Bisericii, din care au ieșit mulți sfinții (și mulți dintre aceștia au făcut să se mire Cerul și pământul cu virtuțile și minunățiile cu care au lucrat), nu trebuiau aceștia să facă totul în Vrerea Divină în modul de a forma acest plan divin despre care Tu vorbești? M-ai așteptat tocmai pe mine, cea mai nepotrivită, cea mai rea și incapabilă, pentru a face acestea? Este chiar incredibil!*”. Iar Isus:–, „*Ascultă, fiica mea, înțelepciunea mea are mijloace și căi pe care omul nu le consideră și este obligată să aplece fruntea să o adore în tăcere, și nu îi este permis lui să îmi dicteze lege, pe cine trebuie să aleg și timpul oportun pe care bunătatea mea o are*” (06-10-1922).

* Numai în scrierile Luizei Isus face cunoscută Vrerea sa

Și spune: „*că la nimeni până acum nu am manifestat-o. Răsfoiește câte cărți vrei și vei vedea că în nici unul nu vei găsi ceea ce ți-am spus ție despre Voința mea*” (12-09-1913).

Trăirea în Vrerea Divină „*este Sfințenia care încă nu este cunoscută și pe care o voi face cunoscută, care va pune ultimul ornament, cel mai frumos și mai strălucitor, al tuturor celorlalte sfințenii*” (08-04-1918).

„*Deseori îți vorbesc, nu numai despre Voința mea, dar și despre trăirea în Vrerea mea, pentru că vreau ca tu, care deja ai luat-o în posesie, vreau să-i cunoști valoarea și modul cum trebuie să se trăiască în Vrerea mea, pentru a putea face împreună cu Mine viață comună și inseparabilă, revelându-ți secretele Voinței mele*” (25-04-1918).

„...Iată de ce îți vorbesc mereu despre trăirea în Vrerea mea, **pe care până acum nu am manifestat-o la nimeni**. Cel mult au cunoscut umbra Voinței mele, harul și dulceața pe care o conține făcând-o; dar pătrunzând înăuntru, îmbrățișând imensitatea sa, multiplicându-se cu Mine și pătrunzând peste tot –chiar stând pe pământ–, în Cer și în inimi, **acestea nu sunt încă cunoscute**, astfel încât nu vor fi puțini aceia cărora li se va părea ciudat, și cei care nu țin mintea deschisă la lumina Adevărului nu vor înțelege nimic”... –„Iubirea mea, dacă această trăire a Voinței Divine conține atât de mult bine, **de ce nu ai manifestat-o mai înainte?**” (29-01-1919).

„*Cât ar trebui să-mi mulțumești pentru că te-am admis la secretele Voinței mele!*” (29-09-1912)
„...*Acea vorbire continuă despre Voia mea, acea explicație a minunatelor efecte, ceea ce nu am făcut cu nimeni până acum...*” (17-03-1921).

Isus o îndeamnă pe Luisa să nu neglijeze nimic din adevărurile sale, chiar și pe cel mai mic, pentru că poate fi de folos unui frate al său, iar Ea trebuie să deschidă aceste căi (23-10-1921)

* Această revelație conține în sine însăși dovada autenticității sale

Isus spune: „*Învățătura despre Voința mea este cea mai pură, cea mai frumoasă, nu poate fi umbrită de nici un lucru material și nu poate avea nici un scop uman (pentru a obține ceva), pe plan supranatural cât și pe plan natural. De aceea va avea formă de soare, cea mai pătrunzătoare, cea mai rodnică, cea mai binevenită și primită și din moment ce este lumină, prin sine însăși se va face înțeleasă și se va face cale. Nu va fii supusă dubiilor, a suspiciunilor de erori, și chiar dacă vreun cuvânt nu se va înțelege, va fi din cauza luminii prea mari, care eclipsând intelectul uman, nu va putea face să se înțeleagă toată plinătatea adevărului, dar creaturile nu vor găsi nici un cuvânt care să nu fie adevărat; cel mult, nu vor putea să înțeleagă în întregime această doctrină*” (10-02-1924).

Unicul Om care a putut spune în fața lumii, fără să-i fie teamă de a fi contrazis, „*cine dintre voi mă poate acuza de păcat?*” (Ioan 8,46), a putut spune: în această învățătură „*nu vor găsi nici un cuvânt care să nu fie adevărat*”. Altfel vom fi în fața unei ipoteze imprudente și ridicole, „*al sufletului cel mai mândru din această lume*”, cum spune Luisa. Cu exactitate, diametral opus la ceea ce este persoana și viața sa.

★ **Din cunoaștere iau naștere stima, iubirea și posedarea**

„*Voința mea este miracolul miracolelor, este secretul pentru a găsi lumina, sfințenia, bogățiile; este secretul tuturor bunurilor, necunoscut în mod intim, de aceea neapreciat și nici iubit, cum merită să fie!*” (08-03-1914)

Isus nu se poate abține să-și **arate Iubirea sa**, fie ea puțin câte puțin, harurile și bunurile care le dă celor care fac Voința sa. El nu exagerează. (21-03-1914)

„*Ah, dacă toți ar înțelege marele bine de a trăi în Vrerea mea, s-ar pune la întrecere! Dar, din păcate, cât de puțini înțeleg acest mare bine, și trăiesc mai mult în sinea lor, decât în Mine!*” (04-05-1919).

„*Atunci când Ea (Vrerea mea) va fi cunoscută, suflete iubitoare și dezinteresate vor intra să facă viață în „Fiat”-ul meu...*” (02-03-1921).

Isus se bucură manifestând Voința sa: fiecare adevăr manifestat este o nouă legătură dintre uniunea pe care o formează cu Luisa și cu toată omenirea. El a dezvăluit tot ceea ce a făcut pentru a-l constitui pe om moștenitorul bunurilor Umanității sale; acum vrea să facă cunoscut ceea ce Voința sa Divină a făcut în Umanitatea sa pentru a constitui noile generații de moștenitori ale Voinței sale și a tuturor bunurilor acesteia (06-09-1921).

„*Câtă aviditate au cu Mine, câte restricții, câte lucruri nu manifestă din ceea ce spun și înțeleg despre Mine!... Fiecare cunoștință în plus ce se face despre Mine este o slavă, este o iubire în plus ce obțin de la creaturi*” (29-10-1921).

„*Sfințenia în Vrerea mea nu este încă cunoscută; iată de ce se fac minuni, pentru că un lucru când este cunoscut, minunile încetează... Cât har pentru tine ca să o cunoști!*” (12-11-1921)

„*Am încă multe lucruri să-ți spun, multe alte adevăruri pe care tu nu le cunoști, și toate aduc fericirea pe care fiecare o deține; cu cât mai multe adevăruri sufletul cunoaște, cu atât mai multe și diferite fericiri dobândește*” (05-01-1922).

„*Tot interesul meu este ca vrerea ta să prindă viață în Mine și să înțeleagă bine ce înseamnă trăirea în Ea, pentru cât creaturii îi este posibil*” (15-06-1922).

Cu cât mai mult se cunoaște despre Vrerea Divină, cu atât mult mai mult se primește de la Ea. „*Despre actele interne pe care le-a făcut Umanitatea mea în Voința Divină din iubire pentru toți, se știe puțin sau chiar nimic... Cunoașterea poartă cu ea valoarea, efectele, viața aceluia bine... Când Eu fac cunoscut, este pentru că vreau să dau*” (19-10-1922).

„*Vezi, prin urmare, cât este de necesar ca Vrerea mea să fie cunoscută în toate relațiile, în miracole, în efecte, în valoare, ceea ce Eu am făcut în această Vrere pentru creaturi și ceea ce trebuie să facă ei. Această cunoaștere va fi un magnet puternic pentru a atrage creaturile și pentru ca ei să primească moștenirea Voinței mele și pentru a face să iasă pe teren generația fiilor Luminii, fiii Voinței mele*” (27-10-1922).

Se poate deține din Voința Divină în aceeași măsură în care se cunoaște și Ea se manifestă. (06-11-1922).

„*...Este Vrerea mea, pe care vreau ca toți să o cunoască și toți să o indice precum un Cer nou și un mijloc de o regenerare nouă*” (05-01-1923).

„*Când Eu vorbesc despre Voința mea pentru a o face cunoscută creaturii, Eu vreau să-i inspir Divinitatea mea și de aceea este un altul Eu însumi... În timp ce vorbesc despre Vrerea mea, Iubirea mea se pare că ar ieși din limitele sale, pentru a forma reședința Voinței mele în inima creaturii*” (16-02-1923).

„*Când dezvălui un adevăr necunoscut al meu, este o nouă Creație pe care o fac*” (01-07-1923).

Rugăciunea este pentru suflet ceea ce este respirația pentru corp. Pentru aceasta, Domnul a spus: „*Rugați-vă neîncetat*”. Adevărata rugăciune este întâlnirea de iubire cu Dumnezeu, este întâlnirea voinței noastre cu Voința Divină.

Această întâlnire, rugăciunea, exprimă comportamentele și sentimentele omului către Dumnezeu: refuzul sau antipatia pentru rugăciune este sacrilegiu: lipsa rugăciunii este practic ateism; inconstanța rugăciunii este semnul unei iubiri slabe sau superficială; ușoarele neatentii demonstrează că sufletul este dominat de alte interese, alte gusturi sau că gândul sufletului încă se rotește în jurul său prea mult.

Un mod de rugăciune care știe numai să recite rugăciuni învățate nu înduioșează inima proprie, nici viața proprie, și nici Inima sau Viața lui Dumnezeu. Rugându-ne numai cu scopul de a obține un anumit har, lasă de înțeles că sufletul nu are credință, dar este „clientul” lui Dumnezeu. Rugându-ne pentru a putea spune propriei conștiințe: „am spus deja rugăciunile mele”, este ca și cum am vrea să vorbim cu cineva la telefon, formând chiar numărul nostru; este o posibilitate pierdută...

Rugăciunea poate indica o atitudine de distanță față de Dumnezeu, de teamă, o formalitate inutilă (care nu este adevăratul sens al respectului), sau poate indica căința, nevoia de ajutor, interes sau altceva: bucurie, mulțumire, admirație, automulțumire, milă, reparare, mijlocire pentru aproapele, **iubire!** Iar aceasta este adevărata uniune de voințe, la nivele infinite, prin urmare este **adoratie**.

Rugăciunea, pe scurt, spune cât de străin sau familiar este omul către Dumnezeu, cât este de aproape sau departe, cât se simte *servitor* sau *fiu*. Este o întâlnire care se exprimă prin viață, ce alimentează viața și la rândul ei se hrănește din cunoașterea Domnului, deoarece rugăciunea are nevoie de conținuturi.

Pentru rugăciunea în Voința Divină este necesară hrănirea cu lectura scrierilor despre Voința Divină:

„Descoperă câte vieți de Sfinți vrei, sau cărți de învățături; în nici una nu vei găsi miracolele Vrerii mele operative în creatură și creatura operativă în Vrerea Mea. Cel mult, vei găsi resemnare, uniune de voințe, dar Vrerea Divină operativă în ea și ea în Mine, la nimeni nu vei găsi. Aceasta înseamnă că venise timpul în care Bunătatea mea trebuia să cheme creatura să trăiască în această stare sublimă. Chiar și acest mod în care te fac să te rogi nu se întâlnește la nimeni” (06-10-1922).

Nu este vorba de a spune sau de a citi determinate rugăciuni sau expresii ale Luizei, poate chiar cunoscându-le pe de rost, oricât de mult ele pot fi pentru noi un model în conținuturi; și nu este vorba nici despre o problemă de metode. În schimb, se tratează de un duh nou (Ezechiel 36, 26-27), o nouă atitudine a sufletului care se acoperă cu aceleași moduri de acțiune și cu sentimentele divine ale lui Isus Cristos.

Acum, mai mult decât „*să facem rugăciuni*”, Domnul vrea ca noi în El să „*devenim rugăciune*”. Rugăciune care să fie iubire ce adoră, iubire ce repară, iubire ce împărtășește totul cu Iubitul, care Îi oferă onoare și slavă, care mijlocește, care mulțumește, iubire ce Îl iubește pentru toți și în toate lucrările Sale...

Acest pasaj al volumului al 12-lea este foarte semnificativ...: «*Îi spuneam iubitului meu Isus: „Nu desconsidera rugăciunile mele; sunt însăși cuvintele tale pe care le repet, aceleași intenții, suflete pe care le vreau cum le vrei Tu și cu însăși Vrerea ta”*».

Iar binecuvântatul Isus mi-a spus: „*Fiica mea, când te aud că repeți cuvintele mele, rugăciunile mele, voind cum vreau Eu, ca o mulțime de magneți mă simt atras către tine; și cum te aud că*

repeți cuvintele mele, multe bucurii deosebite simte Inima mea și pot spune că este o sărbătoare pentru Mine. Și în timp ce mă bucur, mă simt slăbit din cauza iubirii sufletului tău, și nu mai am putere să lovesc creaturile. Simt în tine aceleași lanțuri pe care Eu le puneam Tatălui pentru a reîmpăca neamul omenesc. Ah, da, repetă ceea ce am făcut Eu, repetă mereu, dacă vrei ca Isus al tău în multe amărăciuni să găsească mulțumire din partea creaturilor”» (04-06-1919).

Trebuie spus, că toată viața Luizei distribuită în scrierile sale, este o rugăciune continuă, pentru că este o neîncetată dorință de iubire către Isus. Se pare că în timpurile noastre unii l-au descoperit pe Duhul Sfânt cu rugăciunea ce o numesc „spontană”, laudă către Domnul. Foarte bine, toți Sfinții au avut acest fel de experiență în viața lor; dar dintre toți, într-un mod singular și original, este Luisa. Este suficient să vedem bătăile inimii și a sufletului ei în acea continuă meditație ale „**Orelor Pătimirii**” ce făcea în mod continuu, începând cu „**Novena Crăciunului**” pe care a făcut-o când avea șaptesprezece ani. Acele „ore”, sunt întocmai școala rugăciunii sale. Sunt școala vieții sale.

Pentru a vorbi despre rugăciunea pe care o făcea Luisa ar trebui în realitate să cităm toate scrierile sale. Două cărți ale sale ar trebui examinate în mod special, vorbind despre rugăciune: „**Orele Pătimirii**” și „**Fecioara Maria în împărăția Voinței Divine**”.

Să vedem câteva învățăminte ale lui Isus:

1- Prima condiție pentru rugăciune este liniștea interioară: „*Acest foșnet continuu în mintea ta este o piedică pentru a te face să auzi mai clar vocea mea, a te face să simți în tine harurile mele, a te face să te îndrăgostești pe deplin de Mine*” (1° Vol.).

2- A doua este pacea, chiar și când este dificilă concentrarea: „*Ai greșit să te neliniștești atât de mult. Nu știi tu că Eu sunt Duhul de pace și că primul lucru care ți l-am recomandat a fost să nu distrugi niciodată pacea din inima ta? Iar apoi, în ceea ce privește rugăciunea, când nu te simți concentrată, nu trebuie să te gândești la altceva decât să stai liniștită în rugăciune, nu la motivul pentru care nu ți-a reușit. Făcând cum spui tu, ești tu însăși cea care îți procuri neatenția...*” (1° Vol.).

3- Este necesară constanța în rugăciune: „*Îți recomand, mai întâi de orice alt lucru, rugăciunea constantă, chiar dacă va trebui să suferi dureri de moarte, nu suspenda rugăciunile pe care le faci de obicei; dimpotrivă, cu cât te vezi mai aproape de prăpastie, cu mult mai multă încredere în rugăciune mă vei invoca, cu deplină convingere că vei fii ajutată de Mine*” (1° Vol.).

4- Spiritul rugăciunii continue: „*Ceea ce îți recomand este spiritul rugăciunii continue. Această căutare a sufletului de a conversa cu Mine, fie cu inima, fie cu mintea, fie cu gura, chiar și cu simpla intenție, o face atât de frumoasă în prezența mea, că notele inimii sale se acordează cu notele Inimii mele (...)* Dar nu este totul, atât de mare este frumusețea pe care o dobândește spiritul rugăciunii continue, căci diavolul este lovit ca de un fulger și rămâne nemulțumit de capcanele prin care încearcă să dăuneze acest suflet.” (28-07-1902).

5- Curaj, fidelitate și atenție în a face sau a urma lucrarea Voinței Divine: (Isus) „*a apărut din interiorul meu, mai întâi El singur, după aceea toate cele trei Persoane Divine, dar toate în liniște profundă, iar eu continuam, în prezența Lor, obișnuita mea muncă interioară; și se părea că Fiul se unea cu mine iar eu altceva nu făceam decât să-l urmăresc. Dar totul era liniște și altceva nu se făcea în acea liniște decât mă unificam cu Dumnezeu; și tot interiorul, dragostea, bătăile inimii, dorințele, respirațiile, deveneau o adorație profundă către Maiestatea Supremă. Apoi, după ce am petrecut ceva timp în această stare, se părea că toți Trei vorbeau, dar formau o singură voce și mi-au spus: „*Fiica noastră dragă, curaj, fidelitate și mare atenție, în a urma ceea ce Divinitatea lucrează în tine, pentru că tot ceea ce faci, nu faci tu; tu nu faci altceva decât să oferi sufletul tău ca locuință pentru Divinitate. Ți se întâmplă precum unei sărace care având un bordei, Regele i-l cere ca locuință, iar aceasta i-l oferă, și în toate face doar ceea ce vrea Regele. Apoi, locuind**

Regele în acel mic bordei, (el) conține bogății, noblețe, slavă și multe bunuri; dar ale cui sunt? Ale Regelui” (06-06-1904).

6- Rugăciunea noastră trebuie făcută împreună cu Isus (26-04-104), mai mult „conformându-ne” cu El, cu aceleași intenții ale sale, cu însăși Iubirea sa: *„Fiica mea în această dimineață vreau să te conformezi toată cu Mine: vreau să gândești cu mintea mea, să privești cu ochii mei, să ascuți cu urechile mele, să vorbești cu limba mea, să lucrezi cu mâinile mele, să mergi cu picioarele mele și să mă iubești cu Inima mea”. După aceasta Isus unea sensurile sale, numite mai sus, cu ale mele și vedeam că nu numai îmi dădea forma sa; dar îmi dădea harul pentru a le utiliza așa cum El însuși a făcut-o. (12-08-1899)*

7- Care ar fi beneficiul rugăciunii “identificându-ne” cu Isus, “contopindu-ne” cu El? Scrie Luisa: *«În timp ce mă rugam, uneam mintea mea cu a lui Isus, ochii mei cu cei ai lui Isus și așa tot restul, intenționez să fac ceea ce făcea Isus cu mintea sa, cu ochii săi, cu gura sa, cu Inima sa și așa în toate. Și din moment ce se părea că mintea lui Isus, ochii, etc. se răspândeau pentru binele tuturor, așa se părea că și eu mă răspândeam pentru binele tuturor, unindu-mă și identificându-mă cu Isus. Acum, gândeam în sinea mea: Ce meditație este aceasta? Ce rugăciune? Oh, nu mai sunt bună de nimic! Nici nu mai știu să reflectez nimic!*

Dar în timp ce mă gândeam la asta, iubitul meu Isus mi-a spus: „Fiica mea, de ce te mârșăiești pentru aceasta? În loc să te mârșăiești ar trebui să te bucuri, pentru că atunci când tu medităi, izvorau în mintea ta reflecții multe și frumoase, tu nu făceai altceva decât să intri în posesia Mea, a calităților și virtuților mele. Acum, de când poți numai să te unești și să te identifici cu Mine, îmiiei totul și nefiind tu singură bună de nimic, cu Mine ești bună la toate, pentru că dorința, vrerea de bine, produce în suflet o forță care îl face să crească și îl stabilește în Viața Divină. Apoi, unindu-se cu Mine și identificându-se cu Mine, se unește cu mintea mea și imediat dă viață multor gânduri sfinte în mințile creaturilor; cum se unește cu ochii mei, imediat produce în creaturi multe vieți de priviri sfinte; cum se unește cu gura mea, va da viață cuvintelor; dacă se unește cu Inima mea, cu dorințele mele, cu mâinile mele, cu pașii mei, în acest fel fiecare bătaie a inimii va da o viață, viață dorințelor, a acțiunilor, a pașilor... Dar vieți sfinte, deoarece conținând în Mine Puterea Creativă, împreună cu Mine sufletul creează și face ceea ce fac Eu”» (12-06-1913).

8- Rugăciunea cum se roagă Isus, cu o rugăciune universală, în Voința sa:

„Fiica mea, roagă-te, dar roagă-te cum mă rog Eu, adică revarsă-te toată în Voința mea și în Aceasta îl vei găsi pe Dumnezeu și toate creaturile; le vei da lui Dumnezeu ca și cum ar fi o singură creatură, pentru că Vrerea Divină este stăpâna tuturor, și vei depune la picioarele Divinității faptele bune, pentru a-i da onoare și faptele rele pentru a le repara cu Sfințenia, Puterea și Imensitatea Voinței Divine, de unde nimic nu poate scăpa. Aceasta a fost Viața Umanității mele pe pământ (...) Acum, de ce nu ai putea să faci la fel și tu? Pentru cine mă iubește, totul îi este posibil unit cu Mine. Roagă-te în Voința mea și adu înaintea Maiestății Divine gândurile tuturor în gândurile tale; privirile tuturor în ochii tăi; în cuvintele tale, în mișcări, în afecțiuni, în dorințe, cele ale fraților tăi, pentru a le repara, și pentru a implora pentru ei lumină, haruri, iubire. În Vrerea mea te vei găsi în Mine și în toți, vei face Viața mea, te vei ruga cu Mine; iar Tatăl Divin va fii bucuros și tot cerul va spune: „Cine ne cheamă pe pământ? Cine este acela care vrea să strângă în sine această Vrere Sfântă, conținând-ne pe noi toți împreună?” Și cât de mult bine poate obține pământul, făcând să coboare Cerul pe pământ!” (03-05-1916).

9- Rugăciunea în Vrerea Divină este divină, imensă și universală:

«...După ce m-am Împărtășit, i-am spus lui Isus: „Te iubesc”, iar El mi-a spus: „Fiica mea, vrei să mă iubești cu adevărat? Spune: “Isuse, te iubesc cu voința ta”; și din moment ce Voința mea umple Cerul și pământul, iubirea ta mă va înconjura peste tot și, “Te iubesc”-ul tău va reflecta de sus din Cer până în adâncul abisurilor. Așadar, dacă vrei să spui, “Te ador, te binecuvântează, te laud, îți mulțumesc”, le vei spune unită cu Voința mea și vei umple Cerul și pământul de adorații,

de binecuvântări, de laude, de mulțumiri în Voința mea. Acestea sunt lucruri simple, ușoare și imense”» (02-10-1913).

10- Cine se roagă în Voința Divină nu are nevoie să aibă intenții proprii:

„Fiica mea, cine stă în Voința mea și face lucrurile sale pentru că Eu le vreau, nu este necesar să aibă intențiile sale. Stând în Voința mea, cum lucrează, se roagă, suferă, imediat Eu însumi le aranjez cum îmi place mai mult... Îmi place repararea? Mi le pun pentru reparare. Îmi place iubirea? Le iau ca iubire. Fiind Eu stăpânul fac ceea ce vreau. Nu este la fel pentru cine nu stă în Voința mea: ei vor, iar Eu mă adaptez la voința lor” (29-09-1912).

11- Efectele rugăciunii în Vrerea Divină: «Am petrecut o dimineață rugându-mă împreună cu Isus, în Vrerea sa; dar, oh surpriză! Cum ne rugam, unul era cuvântul, iar Vrerea Divină îl răspândea peste toate lucrurile create și rămânea amprenta; îl purta în Empireu, și toți Fericiții nu numai că primeau amprenta, dar pentru ei era motivul unei noi fericiri; cobora până în adâncul pământului și până în Purgator, și toți primeau efectele. Dar cine poate spune cum era rugăciunea cu Isus și toate efectele ce le producea? După ce ne-am rugat împreună, mi-a spus:

„Fiica mea, ai văzut ce înseamnă rugăciunea în Vrerea mea? Deoarece nu există nici un punct în care Vrerea mea să nu existe, Ea circulă în toate și în toți, este viață, actriță și spectatoare în toate, așa faptele făcute în Vrerea mea devin viață, actrițe și spectatoare în toate, până chiar aceeași bucurie, beatitudine și fericire a Sfinților; poartă peste tot lumina, aerul balsamic și ceresc din care izvorăsc satisfacții și fericire. De aceea, să nu pleci niciodată din Vrerea mea; Cerul și pământul te așteaptă pentru a primi o nouă bucurie și o nouă splendoare” (21-04-1922).

12- În Vrerea Divină repararea este completă, mulțumirea și iubirea pentru toți și pentru orice lucru: «„Fiica mea revărsă-te în Vrerea mea pentru a-mi face reparări complete. Iubirea mea simte o nevoie irezistibilă; la multele jigniri ale creaturilor, vrea cel puțin o creatură care să intervină între Mine și ele, care să-mi dea reparări complete și iubire pentru toți și care să rupă de la Mine haruri pentru toți. Și aceasta o poți face numai în Vrerea mea, unde mă vei găsi pe Mine și toate creaturile. Oh, cu câtă neliniște stau și aștept să intri în Vrerea mea, pentru a putea găsi în tine plăcerile și reparările tutor. Numai în Vrerea mea vei găsi toate lucrurile în acțiune, pentru că Eu sunt motor, actor și spectator în toate”.

Dar, în timp ce spunea asta, m-am revărsat în Vrerea sa, dar cine poate spune ceea ce vedeam? Eram în contact cu fiecare gând al creaturii care primea viață de la Dumnezeu; (în contact) cu fiecare gând, iar eu, în Vrerea sa, mă multiplicam în fiecare și cu Sfințenia Vrerii sale reparam totul, aveam un «mulțumesc» pentru toți și o iubire pentru toți; și așa mă înmulțeam în priviri, în cuvinte și în toate... Dar cine poate spune cum se întâmpla totul? Nu am cuvinte și poate chiar însăși limbile îngerilor ar fi bâlbâitoare; de aceea pun punct. Așa că am petrecut toată noaptea cu Isus în Vrerea sa.» (15-06-1916).

13- În Voința Divină sufletul face către Isus ceea ce toți ar trebui să facă:

„Fiica mea, în Voința mea cine se roagă, iubește, repară, mă sărută, Eu simt ca și cum toți m-ar ruga, m-ar iubi, etc..., pentru că Voința mea învâluie totul și pe toți, în Vrerea mea sufletul îmi dă sărutul, iubirea, adorația tuturor, iar Eu privindu-i pe toți în el, îi dau multe săruturi, multă iubire, atâta cât ar trebui să dau tuturor. În Voința mea sufletul nu este mulțumit, dacă nu mă vede completat în iubirea tuturor, dacă nu mă vede sărutat, adorat, rugat de toți. În Voința mea nu se pot face lucruri pe jumătate, dar complete, iar Eu nu pot să dau sufletului care acționează în Vrerea mea lucruri mici, dar imense, care pot fi suficiente pentru toți” (02-04-1921).

14- Care ar fi beneficiul rugăciunii în acest mod, în Voința Divină?

Scrive Luisa: «Mă contopeam în Sfânta Voie Divină, pentru a călători în fiecare inteligență a creaturii și a-i da lui Isus al meu schimbul de iubire al fiecărui gând al creaturilor. Dar în timp ce făceam asta, un gând mi-a spus: care ar fi beneficiul rugăciunii în acest mod? Dimpotrivă, mi se pare că sunt bazaconii, în loc de rugăciuni!

Iar Isus al meu mereu amabil, mișcându-se în interiorul meu, mi-a spus: „Fiica mea, vrei să ști care este beneficiul și care este efectul? Creatura care vine să arunce în marea imensă a Divinității mele pietricica voinței sale, imediat cum o aruncă, dacă voința sa vrea să iubească, apele mării infinite a Iubirii mele se umflă, se agită iar Eu simt undele Iubirii mele cum emană parfumul lor ceresc, simt plăcerea și satisfacțiile Iubirii mele agitate de pietricica voinței creaturii. Dacă adoră Sfințenia mea, pietricica voinței umane agită marea Sfințeniei mele iar Eu mă simt recreat de puritatea aureolei Sfințeniei mele. Pe scurt, orice lucru pe care ar vrea să-l facă voința umană în a Mea, imediat cum pietricica se aruncă în fiecare mare a atributelor mele agitându-le și ondulându-le, Eu simt că îmi dă însăși lucrurile mele, onorurile, slava, iubirea care doar în mod divin poate să-mi dea creatura. (...) Iată ce înseamnă a intra în Voința mea: a scutura, a mișca Ființa mea și a spune: Vezi cât ești de bun, amabil, iubitor, sfânt, imens, puternic? Ești totul, iar eu vreau să te scutur pentru a te iubi și a-ți face pe plac... Și ție ți se pare puțin?”» (01-07-1923).

15- Rugăciunea care caută numai Voința Divină: ”Fiica mea, ce mult îmi rănește Inima rugăciunea celui care caută numai Vrerea mea! Simt ecoul rugăciunii mele, pe care Eu am făcut-o stând pe pământ. Toate rugăciunile mele au fost reduse într-un singur punct: ca Vrerea Tatălui meu, să se realizeze în mod perfect, atât de mult peste Mine cât și peste toate creaturile. A fost cea mai mare onoare pentru Mine și pentru Tatăl Ceresc: căci am făcut în toate Voința sa Preasfântă...” (22-02-1925).

16- Acest mod de rugăciune este un drept al lui Dumnezeu și prima datorie a creaturii:

Luisa spune: «În timp ce mă contopeam în Sfânta Voie Divină, pentru a-i restitui în iubire (pentru) tot ceea ce Dumnezeu a făcut în Creație, din iubire pentru creaturi, gândul îmi spunea că nu era necesar să fac asta, nici nu-i plăcea lui Isus al meu acest mod de rugăciune; sunt invenții din capul meu. Iar mereu amabilul meu Isus mișcându-se în interiorul meu mi-a spus:

„Fiica mea tu trebuie să știi că acest mod de rugăciune, adică, a-i restitui lui Dumnezeu în Iubire pentru toate lucrurile create de El, este un drept divin și intră în prima datorie a creaturii. Creația a fost făcută din iubire pentru om. Mai mult, Iubirea noastră a fost atât de mare, că dacă ar fi fost necesar, am fi creat mai multe ceruri, mai mult de un singur soare, mai multe stele, mai multe mări, pământuri, plante și altele, pentru câte creaturi trebuiau să iasă la lumina aceste lumi, astfel încât fiecare să aibă o Creație pentru sine, un Univers total al său, cum de fapt, când totul a fost creat, numai Adam a fost spectator de tot Creatul; el se putea bucura de tot ceea ce-și dorea. Și dacă nu am făcut așa, a fost doar pentru că omul putea să se bucure la fel de toate, ca și cum ar fi ale sale, în ciuda faptului că alții se bucură de toate acestea.

(...) Prin urmare, având în vedere că în toate lucrurile create, Dumnezeu lega Iubirea sa pentru fiecare creatură, în ea intră recunoștința sa, al său „mulțumesc” către cineva care a făcut multe pentru ea. Faptul de a nu-i restitui lui Dumnezeu în iubire pentru tot ce a făcut în creația omului, este prima fraudă pe care creatura i-o face lui Dumnezeu, este jefuirea darurilor sale, fără nici măcar să recunoască de unde vin și cine a iubit mult. De aceea este prima datorie a creaturii și este atât de indispensabil și important, căci Cea care a luat în piept toată Slava noastră, apărarea noastră, interesul nostru, nu făcea altceva decât să călătorească în toate sferile, de la cel mai mic la cel mai mare lucru creat de Dumnezeu, pentru a imprima schimbul său de iubire, de slavă, de mulțumire pentru toți și în numele tuturor generațiilor omenești. Ah, da, a fost cu adevărat Mama mea Cerească cea care a umplut Cerul și pământul de schimburi în iubire pentru tot ceea ce a făcut Dumnezeu în creație. După Ea a fost Umanitatea mea, care a împlinit această datorie sacră și sfântă, pe care creatura a ratat-o atât de mult și pentru care Tatăl meu Ceresc m-a făcut să fiu propice către omul vinovat. Ca rezultat au fost rugăciunile mele și cele ale Mamei mele inseparabile. Prin urmare, nu vrei să repeți rugăciunile mele? De fapt, te-am chemat pentru (aceasta) în Vrerea mea, ca să te asociezi cu Noi, să urmezi și să repeți faptele noastre”.

De unde, eu pentru cât puteam, am încercat să călătoresc în toate lucrurile create pentru a da Dumnezeului meu schimbul de iubire, de slavă, de mulțumire pentru tot ceea ce a făcut în creație...» (09-08-1925).

17- Diferite moduri de “de contopire” cu Voința Divină. Rugăciunea Luizei:

«De multe ori în scrierile mele spun: „*Mă contopeam cu Sfânta Voie Divină*”, și nu știu cum să explic mai bine... Acum, constrânsă de virtutea ascultării, spun ceea ce mi se întâmplă în această contopire în Vrerea Divină.

În timp ce mă contopesc, înaintea minții mele se prezintă un gol imens, plin de lumină, în care nu se vede nici cât este înălțimea, nici cât este adâncimea, nici marginea din dreapta, nici cea din stânga, nici cea din față nici cea din partea opusă... În mijlocul acestei imensități, într-un punct foarte înalt, mi se părea că văd Divinitatea, sau cele Trei Persoane Divine care mă așteptau; dar aceasta doar mintal. Și nu știu cum, o fetiță mică iese din mine, dar sunt chiar eu însumi; poate este sufletul meu mic...; dar este emoționant să vezi această fetiță mică cum începe să meargă prin acest gol imens, singurică, merge cu timiditate, în vârful picioarelor, cu ochii mereu îndreptați unde intuiește cele Trei Persoane Divine, pentru că se teme că dacă își apleacă privirea din acel gol imens, nu știe în care punct ar putea ajunge. Toată forța sa este în acea privire fixată în sus, care fiind schimbată cu privirea Înălțimii Supreme, capătă putere pentru a merge mai departe...

Acum, când micuța ajunge înaintea Lor, se apleacă cu fața în gol pentru a adora Maiestatea Divină; dar o mână a Persoanelor Divine ridică acea mică fetiță și îi spune: „*Fiica noastră, Fiica cea mică a Voinței noastre: vino în brațele noastre*”... Ea începe să sărbătorească auzind acestea, și imediat începe sărbătoarea celor Trei Persoane Divine, care încântându-se de ea așteaptă abandonarea misiunii sale, pe care Ei i-au încredințat-o. Iar ea, cu gingășia ei de fetiță, spune: „*Vin să vă ador, să vă binecuvântez, să vă mulțumesc pentru toți; vin să leg la Tronul vostru toate voințele omenesci a tuturor generațiilor de la primul până la ultimul om, astfel încât toți să recunoască Voința voastră Supremă, să o adore, s-o iubească și să-i dea viață în sufletele lor*”.

După aceea a adăugat: „*Oh, Maiestate Supremă, în acest gol imens sunt toate creaturile, iar eu vreau să le iau pe toate și să le așez în Vrerea voastră Sfântă, astfel încât toate să se reîntoarcă la început de unde au ieșit, adică în Voința voastră. De aceea am venit în brațele voastre părintești, pentru a vă aduce pe toți fii voștri și frații mei și să-i leg pe toți cu Voința voastră; iar eu, în numele tuturor și pentru toți, vreau să vă dau reparări, omagii, slavă, ca și cum toți ar fi făcut Voința voastră Preasfântă. Dar, Vă rog, să nu mai fie despărțire între Voința Divină și umană! Este o mică fetiță cea care Vă cere aceasta și celor mici știu că Voi nu le negați nimic*”...

Dar cine poate spune tot ceea ce am făcut și am spus? M-aș lungi prea mult, dar mai presus de toate nu am cuvinte să exprim ceea ce spuneam înaintea Înălțimii Supreme. Mi se pare că aici, în lumea de jos nu se folosește limbajul aceluși gol imens.

Alteori, apoi, în timp ce mă contopesc în Vrerea Divină și acel gol imens mi se prezintă înaintea minții mele, călătoresc în toate lucrurile create și imprim un „*Te iubesc*”, pentru acea Maiestate Supremă, ca și cum aș vrea să umplu întreaga atmosferă de mulți „*Te iubesc*”, pentru a restitui Iubirii Supreme marea dragoste față de creaturi; mai mult, călătoresc în fiecare gând al creaturii și imprim al meu „*Te iubesc*”, pentru fiecare privire și las al meu „*Te iubesc*”; pentru fiecare gură și pentru fiecare cuvânt, vreau să sigilez al meu „*Te iubesc*”, pentru fiecare bătaie a inimii, faptă, pas, și le acopăr cu al meu „*Te iubesc*”, pe care le îndrept către Dumnezeuul meu...; cobor până jos în mare, în adâncimile oceanului și vreau să umplu cu al meu „*Te iubesc*” fiecare săritură a peștilor, fiecare picătură de apă. Iar apoi, după ce a lucrat peste tot, ca și cum ar fi semănat al său „*Te iubesc*”, fetița cea mică se duce înaintea Maiestății Divine, ca și cum ar vrea să-i facă o surpriză plăcută și-i spune:

„*Creatorul meu și Tatăl meu, Isuse al meu și Eterna mea Iubire: priviți toate lucrurile și din partea tuturor creaturilor ascultați cum Vă spun că Vă iubesc. Prin urmare, peste tot este un „Te iubesc” pentru Voi; Cerul și pământul sunt pline: deci, prin urmare, Voi, acum nu veți acorda acestei mici micuțe ca Voința voastră să coboare în mijlocul creaturilor, să se facă cunoscută, să facă pace cu voința umană și luând îndreptățita sa comandă, locul său de onoare, nici o creatură nu va mai face voința sa, dar mereu a Voastră?*”

Alteori, apoi, în timp ce mă unesc în Vrerea Divină, vreau să mă îndurerez de toate jignirile făcute Dumnezeuului meu și reluând călătoria mea în acel gol imens, pentru a găsi toată durerea pe

care Isus al meu a avut-o pentru toate păcatele; mi-o însușesc și călătoresc peste tot, în locurile cele mai absurde și secrete, în locurile publice, asupra tuturor faptelor rele omenești, pentru a mă îndurera pentru toate jignirile...; pentru fiecare păcat simt că aș vrea să strig în fiecare mișcare a întregii Creații, adunând în mine toată durerea tuturor greșelilor: „**Iertare, iertare**”. Nu este supărare (către) Dumnezeu, chiar și cea mai ușoară, (pentru care) eu să nu mă îndurerez și să cer iertare. Și pentru a face ca toți să audă această implorare a mea, cerând iertare pentru toate păcatele, eu o imprim în zgomotul tunetului, așa încât să tune în toate inimile durerea că l-au jignit pe Dumnezeul meu; „**Iertare!**”, în trăsnetul fulgerului; dureroasă căință în șuieratul acut al vântului, care strigă tuturor „**pocăință și invocare de iertare!**”, în sunetul clopotelor, „**durere și iertare!**”, mai pe scurt, așa în toate. După aceea, îi aduc Dumnezeului meu durerea tuturor și implor iertare pentru toți spunând:

„Dumnezeule mare, lăsați să coboare Voința voastră pe pământ, astfel încât păcatul să nu mai aibă spațiu! Este numai voința umană cea care produce multe jigniri, care parcă inundă pământul de păcate; Voința voastră va fi distrugătoarea tuturor relelor. De aceea, Vă rog, mulțumiți fiica cea mică a Voinței voastre, care nu vrea altceva decât ca Voința voastră să fie cunoscută, iubită și să domnească în toate inimile”» (10-05-1925).

«„...Acum adaug că, în timp ce se prezintă înaintea minții mele acel gol imens, contopindu-mă în Vrerea Supremă, fetița cea mică continuă călătoria sa și înălțându-se în sus, vrea să înapoieze Dumnezeului său toată iubirea pe care a avut-o pentru toate creaturile **în Creație**; vrea să-l onoreze precum Creatorul tuturor lucrurilor și de aceea călătorește printre stele, iar în fiecare scânteie a luminii imprim al meu „**Te iubesc**” și „**Slavă Creatorului meu**”; în fiecare atom de lumină al soarelui ce coboară în jos, al meu „**Te iubesc**” și „**Slavă**”, în toată întinderea cerului, în distanța de la un pas la altul, al meu „**Te iubesc**” și „**Slavă**”...; în ciripitul păsărelelor, în bătaia aripilor sale, „**Iubire**” și „**Slavă Creatorului meu**”, în firul ierbii care încolțește din pământ, în florile care îmbobocesc, în parfumul care se înalță, „**Iubire**” și „**Slavă**”, în înălțimea munților și în profunzimea văilor, „**Iubire**” și „**Slavă**”. Călătoresc prin fiecare inimă a creaturii, ca și cum aș vrea să mă închid înăuntru și să strig înăuntru fiecarei creaturi al meu „**Te iubesc**” și „**Slavă Creatorului meu**”...

Și apoi, ca și cum aș fi reunit toate împreună, pentru ca ele să restituie iubirea și să dea atestatul de slavă pentru tot ceea ce Dumnezeu a făcut în Creație, mă duc înaintea Tronului său și Îi spun: „*Supremă Maiestate și Creatorul tuturor lucrurilor, această mică fetiță vine în brațele voastre, pentru a vă spune că toată Creația, în numele tuturor creaturilor, nu numai vă restituie iubirea, dar și slava cea dreaptă pentru multitudinea de lucruri create de Voi din iubire pentru noi. În Voința voastră, în acest gol imens am călătorit peste tot, astfel încât toate lucrurile să Vă slăvească, să Vă iubească și să Vă binecuvânteze; și din moment ce am pus în legătură iubirea dintre Creator și creatură, pe care voința umană a rupt-o, și slava pe care toți trebuiau să V-o aducă, lăsați să coboare Voința voastră pe pământ, astfel încât să lege și să întărească toate relațiile dintre Creator și creatură, și în acest mod, toate lucrurile se vor reîntoarce la ordinea inițială de Voi stabilită. De aceea grăbiți-vă, nu mai întârziți: nu vedeți cum este plin pământul de răutăți? Numai Voința voastră poate opri acest curent, poate să-l salveze, doar Voința voastră cunoscută și câștigătoare...”*”

Iar apoi, după aceasta simt că misiunea mea nu este completă. De aceea cobor în josul aceluși gol pentru a-l restitui pe Isus al meu în Opera **Răscumpărării**, ca și cum aș fi găsit în act tot ceea ce El a făcut, vreau să-i restitui pentru toate faptele pe care ar fi trebuit să le facă toate creaturile, în așteptarea și în primirea Lui pe pământ; după aceea, ca și cum aș fi vrut să mă transform toată în iubire pentru Isus, mă întorc la refrenul meu și îi spun: „*Te iubesc în actul coborârii din Cer pentru a te întrupe și imprim al meu Te iubesc în actul (în care) ai fost conceput în sânul pur al Fecioarei Maria, Te iubesc în prima picătură de sânge care s-a format în Umanitatea ta; Te iubesc în prima bătaie a Inimii tale, pentru a înscrie în toate bătăile inimii tale al meu Te iubesc; Te iubesc în prima ta respirație, Te iubesc în primele tale suferințe, Te iubesc în primele tale lacrimi pe care le-ai vărsat în sânul matern. Vreau să-ți dau înapoi rugăciunile tale, reparările tale, ofertele tale, cu al meu Te iubesc... Fiecare clipă din viața ta vreau să o sigilez cu al meu Te iubesc: Te iubesc în nașterea ta; Te*”

iubesc în frigul pe care l-ai suferit; Te iubesc în fiecare picătură de lapte pe care l-ai supt de la Mama ta Sfântă. Intenționez să umplu cu ai miei Te iubesc scutecele cu care Mama ta te-a înfășat; extind al meu Te iubesc deasupra aceluia pământ pe care Mama ta dragă Te-a așezat cu multă grijă în iesle, iar delicatele tale membre au simțit duritatea fânului, dar mai mult decât fânul, duritatea inimilor... Al meu Te iubesc în fiecare gângurit al tău, în toate lacrimile tale și suferințele copilăriei tale. Las să alunece al meu Te iubesc în toate relațiile, comunicările și iubirea pe care le-ai avut cu Imaculata ta Mamă; Te iubesc în sărutările ei dragi, în toate cuvintele pe care le-ai spus, Te iubesc în alimentele pe care le-ai consumat, în pașii pe care i-ai făcut, în apa pe care ai băut-o. Te iubesc în munca pe care ai făcut-o cu mâinile tale; Te iubesc în toate actele pe care le-ai făcut în toată viața ta ascunsă; sigilez al meu Te iubesc în fiecare act intern al tău și în durerile pe care le-ai suferit... Răspândesc al meu Te iubesc pe acele drumuri pe care le-ai parcurs, în aerul pe care l-ai respirat, în toate predicile pe care le-ai făcut în Viața ta publică; al meu Te iubesc alunecă în puterea miracolelor pe care le-ai făcut, în sacramentele pe care le-ai instituit... În toate, o Isuse al meu chiar și în fibrele cele mai intime ale Inimii tale imprim al meu Te iubesc pentru mine și pentru toți.

În Vrerea ta găsesc totul prezent, iar eu nu vreau să las nimic în care să nu fie imprimat al meu Te iubesc... Fiica cea mică a Vrerii tale, simte datoria, dacă altceva nu știe să-ți facă, cel puțin (Tu) să ai un mic Te iubesc pentru tot ceea ce ai împlinit pentru mine și pentru toți... Și de aceea al meu Te iubesc Te urmează în toate durerile Pătimirii tale, în toate scuipăturile, disprețuirile, insultele ce ți-au făcut, al meu Te iubesc sigilează fiecare picătură din sângele tău pe care l-ai vărsat, fiecare lovitură pe care ai primit-o, fiecare rană care s-a format în Corpul tău, fiecare spin ce ți-a rănit capul, durerile necruțătoare ale răstignirii, cuvintele pe care le-ai pronunțat pe Cruce... Până și în ultima ta respirație vreau să imprim al meu Te iubesc; vreau să închid toată Viața ta, toate faptele tale, în al meu Te iubesc. Peste tot vreau ca Tu să atingi, să vezi, să auzi al meu continuu Te iubesc. Al meu Te iubesc nu Te va lăsa niciodată: însăși Vrerea ta este viața „Te iubesc”-ului meu. Dar știi ce vrea această mică fetiță? Ca acea Vrere Divină al Tatălui tău, pe care mult ai iubit-o și ai făcut-o în toată viața ta pe pământ, să se facă cunoscută tuturor creaturilor, astfel încât toți să iubească și să îndeplinească Voința ta, precum în Cer așa și pe pământ. Mica fetiță ar vrea să te învingă în iubire, astfel încât să dăruiască Voința ta tuturor creaturilor... Deci, fă fericită această săracă micuță care nu vrea altceva decât ceea ce vrei Tu, ca Voința ta să fie cunoscută și să domnească pe tot pământul”

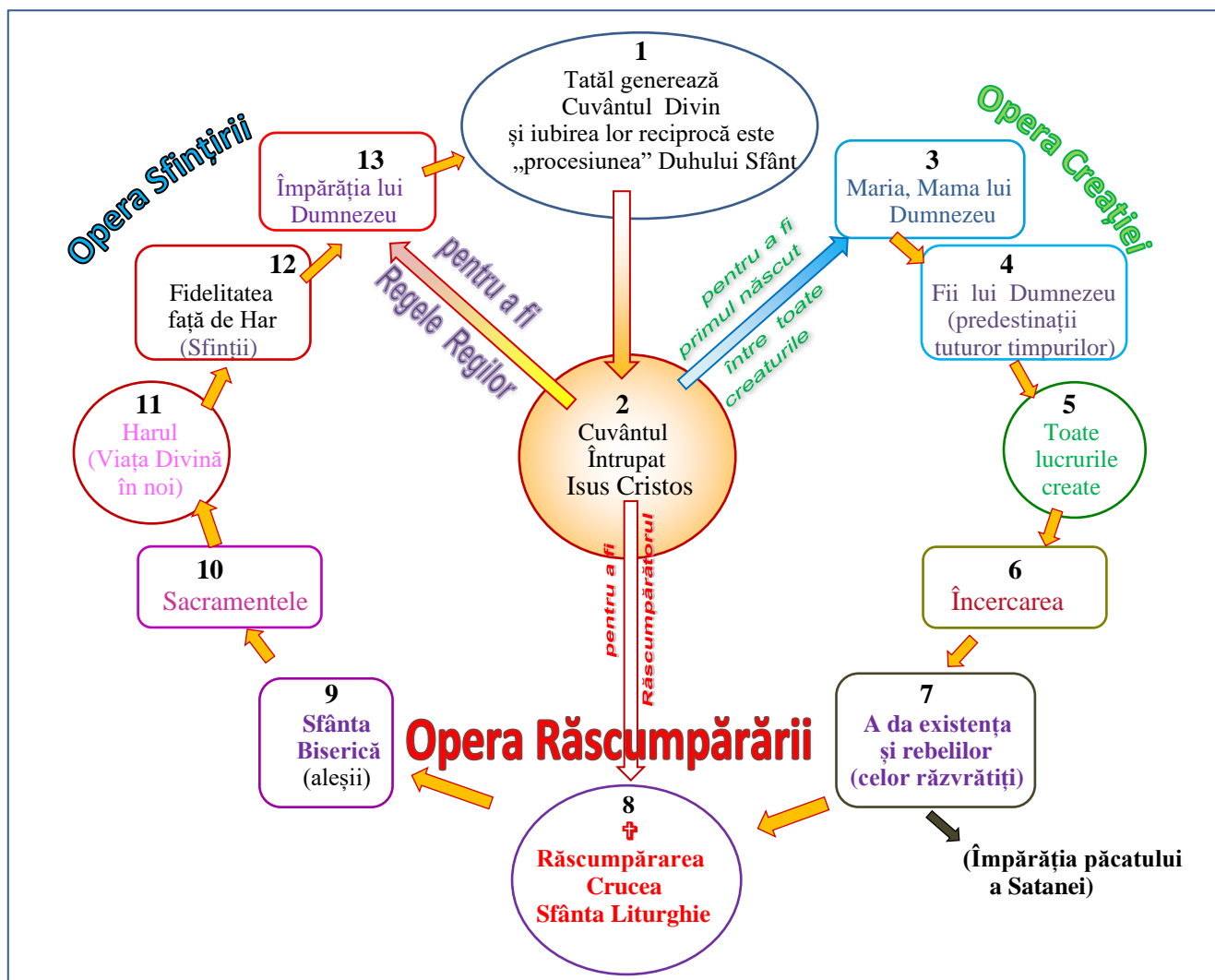
*(...) „Fiica mea, la ceea ce ai spus despre contopirea în Vrerea mea, mai este nevoie de un alt apel, este acela de a se contopi în ordinea Harului, în tot ceea ce a făcut și va face Sfințitorul celor sfinți, care este Duhul Sfânt; mai bine spus, dacă **Creația** îi revine Tatălui, în timp ce suntem mereu uniți cele Trei Persoane Divine în lucrări, **Răscumpărarea** îi revine Fiului, iar „**Fiat Voluntas Tua**” îi va reveni Duhului Sfânt; și chiar în „**Fiat Voluntas Tua**” Duhul Divin va face dovada lucrării sale.*

Tu îl faci când venind înaintea Maiestății Supreme spui: „Vin să schimb în iubire tot ceea ce a făcut Sfințitorul celor sfinți; vin să intru în ordinea Harului, pentru a vă putea da slavă și schimbul de iubire, ca și cum toți s-ar fi făcut sfinți și a vă da reparări pentru toate opozițiile, lipsă de corespondență a Harului”. Și în măsura în care ține de tine, caută în Voința noastră faptele Harului Duhului Sfințitor, pentru a face a ta toată durerea sa, gemetele sale secrete, suspinele sale triste în adâncul inimilor, văzându-se așa de rău primit; și din moment ce primul act pe care îl face este să aducă Voința noastră precum un act complet al sfințirii lor, văzându-se respins, geme cu gemete inexplicabile... Iar tu, în simplitatea ta infantilă, Îi spui: «Duhule Sfințitor, grăbiți-Vă, Vă implor, Vă rog din nou; faceți cunoscută tuturor Voința voastră, astfel încât cunoscând-o să o iubească și să primească primul act al vostru, al sfințirii lor complete, care este sfânta voastră Voință!» Fiica mea, cele Trei Persoane Divine suntem inseparabile și distincte: așa vrem să dezvăluim generațiilor omenești Lucrările noastre către ei, în timp ce suntem uniți între Noi, fiecare din Noi vrea să dezvăluie în mod clar Iubirea sa și Lucrarea sa către creaturi.” (17-05 – 1925)

În concluzie: Sunt persoane care „*voioși*” spun că „*fac călătorii*”... Un lucru mult prea frumos ar fi dacă ar trăi (sau se străduiesc să trăiască) într-adevăr în Voința Divină. Se înțelege că nu este același lucru „*să faci călătorii*” pe jos, cu bicicleta sau să le faci cu avionul..., mai clar făcându-le în mod uman, „pedalând” noi, sau în mod divin care naște în mod spontan când se trăiește în Voința Divină. E bine de spus: acest mod de rugăciune nu este o „*tehnică*” sau o modă, dar o Viață ce devine a noastră puțin câte puțin, pe măsura ce vrea noastră umană moare pentru a face loc Vrierii Divine.

9 ORDINEA DECRETULOR AL ACTULUI UNIC ȘI ETERN AL VRERII DIVINE

Aceasta este ordinea (cauza → urmările) decretelor divine ale Actului unic și etern a Vrierii Divine. Dumnezeu ne așteaptă în aceste Decrete pentru a „*călători*” „sau a ne **plimba**” împreună cu El, precum Adam „pe răcoarea serii” (Geneza 3,8), pentru a recunoaște Voința sa în toate operele sale și a-l **adora**, pentru a admira Înțelepciunea și Frumusețea sa și a-l **lăuda**, pentru a primi toate bunurile din Providența sa și a-i **mulțumi**, pentru a fi atinși de eterna sa Iubire și a-l **iubi**, pentru a răspunde în numele tuturor, **scuzându-i și reparând** pentru ei, și pentru a invoca în numele tuturor rodul suprem, scopul tuturor Lucrărilor lui Dumnezeu, să vină Împărăția sa „pe pământ precum în Cer”. Suntem chemați să ne unim cu Voința Divină în toate operele sale

(Creație, Răscumpărare, Sfințenie)
pentru a o adora, binecuvânta, mulțumi și iubi,
cerând în numele tuturor triumful Împărăției sale.

10

„SĂ FIE LUMINĂ”

“

Sunt necesare idei și concepții clare în ceea ce privește Credința, mai ales în acest timp de confuzie și nedumerire spirituală. Cu Dumnezeu spunem acum „**Să fie Lumină**”, din dragoste pentru Adevăr, pentru că în întuneric, în confuzie, în ceață sunt înșelăciunea și capcana „tatălui minciunii”.

1 - „*Să știți că Dumnezeu este DUMNEZEU*”. Este numai un singur Dumnezeu. Iar Dumnezeu este în Trei Persoane, nu patru.

„*Pe Domnul Dumnezeuul tău îl vei adora și numai pe El îl vei servi*”, a spus Isus ispititorului.

Isus Cristos **este o Persoană Divină**, a Doua din Preasfânta Treime, Fiul „*născut, iar nu creat de o ființă cu Tatăl (din aceeași Substanță a Tatălui*” adică „*consubstanțial*” care are cu El aceeași unică „Substanță” sau Ființă Divină). Isus Cristos este Imaginea Necreată a Tatălui, este „Cuvântul”, este „Același” cu Tatăl.

Isus Cristos prin Întruparea sa, **are două Naturi**: Divinitatea sa, adevăratul Dumnezeu prin propria natură, necreat, prin urmare infinit și etern; și Umanitatea sa, adevărat Om, creatură, de aceea limitat și trecător.

Isus Cristos este „*co-creator*” cu Tatăl și cu Duhul Sfânt: întrucât cele Trei Persoane Divine sunt inseparabile în Viața lor și în Lucrările lor, deși fiecareia dintre cele Trei Persoane Divine îi este atribuită o lucrare cu rol de protagonist: Tatălui îi aparține **Creația**, Fiului îi aparține **Răscumpărarea**, iar Duhului Sfânt îi aparține **Sfințirea**.

Isus Cristos este „*Primul născut*” dintre toate creaturile. Toate celelalte creaturi au fost create de El, pentru El, prin El, și în El. (Ioan 1,3; Coloséni 1,15-17)

2 - Fecioara Maria este și se poate chema „*a Doua născută*” al Tatălui, cunoscută, vrută, decretată, iubită, așadar **creată** în Isus, pentru Isus (pentru a fii Mama sa) iar împreună cu Isus, „*într-un identic Decret etern de predestinare*”. „*Omul să nu despartă ceea ce Dumnezeu a unit*”.

Fecioara Maria este numai **creatură**, nu este Creatorul, nu face parte din Preasfânta Treime. Este o persoană omenească, are numai natură umană, deși perfectă și imaculată, așadar este (precum natura omenească a lui Isus Cristos) limitată și trecătoare. Nu trebuie să-și atribuie ea însăși motivul existenței sale, cum în schimb, este pentru Dumnezeu.

3 - „*Și a zis Dumnezeu: „Să-l facem pe om după chipul și asemănarea Noastră, așadar după chipul lui Dumnezeu l-a creat: bărbat și femeie i-a creat*” (Geneza 1,26-27). Putem nota că Dumnezeu vorbește la singular (un singur Dumnezeu) dar acționează la plural (Trei Persoane).

Dubla „versiune” a omului (bărbat și femeie) redă faptul de a-l fi creat „*după chipul*” lui Dumnezeu.

Inițial Dumnezeu a creat un singur om, bărbat (Adam), din care a făcut în *al doilea moment* femeia: din unul a făcut doi (Adam și Eva, bărbatul și femeia), chemați în un al treilea moment să devină din nou o unitate („*o singură carne*”, adică fiind în viață, devenind o singură viață), unitate exprimată într-o a treia persoană, fiul.

Așadar imaginea Preasfintei Treimi a Persoanelor divine se găsește **în om, într-o singură persoană** (în duhul său, cele trei capacități: voință, intelect și memorie, darul respectiv al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt) iar **în familie, în mai multe persoane** (mirele sau tatăl, mireasa sau mama și fiul): o mică treime creată, imagine a Preasfintei Treimi, care trebuie să împărtășească

aceeași Iubire și aceeași Viață, și care este destinată pentru a trăi în Cer sau în Paradis, după timpul încercării de pe pământ.

4 - „Chipul și asemănarea” nu sunt același lucru: Chipul divin este în natura omenească, *în ființa sa*, creat de Dumnezeu luând ca model pe Sine însăși. Asemănarea cu Dumnezeu omul trebuia să o aibă *în trăirea sa*: deci în modul de a iubi, de a acționa și de a fi fertil. Omul trebuia să fie ca Dumnezeu în modul de a trăi, să gândească cum gândește Dumnezeu, să vadă totul cum vede Dumnezeu, să iubească cu aceeași Iubire eternă și infinită a lui Dumnezeu, să aibă aceleași gusturi, aceeași fericire, aceleași drepturi divine (mult mai mari decât cele umane!), acționând în același mod, trăind aceeași Viață a Preasfintei Treimi, cu însăși adorata lor Voință, izvorul lucrărilor lor, a Vieții lor, a tuturor calităților divine, a Vrerii lor și a fericirii lor!

În viața naturală, umană, Dumnezeu a pus **chipul** Vieții sale; în Viața supranaturală, Harul, Dumnezeu îl face pe om să participe la Viața sa, îl face *asemănător* cu El însuși, îi dă **asemănarea** Vieții sale.

5 - Omul, creat după chipul lui Dumnezeu, este responsabil de propria sa viață și de propriul destin, deoarece este dotat cu o voință liberă (adică, *liberul arbitru*, dar să nu-l confundăm cu *libertatea*), omul a fost pus de Dumnezeu la această răscruce: Dumnezeu sau propriul „eu”, să decidă dacă acceptă Voința lui Dumnezeu sau să dea viață propriei voințe omenești.

Aceasta era **încercarea** necesară dorită de Dumnezeu pentru a-l promova.

Dar în încercare se infiltrează **tentația**, întinsă de diavol pentru a-l distruge.

Această decizie nu era și nu este o adevărată și proprie „alegere”: Dumnezeu nu a spus omului să „**alegă**”, –nu este corectă alegerea între bine și rău, între viață și moarte, între adevăr și minciună, cum nu este corectă alegerea între Cristos și Baraba!– dar, a ne **decide** pentru bine, pentru adevăr, pentru viață, pentru Dumnezeu, pentru Voința Divină, nu pentru una dintre cele două lucruri! Se alege între două sau mai multe lucruri, care la început sunt considerate comparabile, deci se alege când nu se știe adevărata valoare și care dintre lucruri convine mai mult, dar când se știe, nu se alege; alegerea implică ignoranța. „*Alegere între bine și rău*”, odată ce Dumnezeu a manifestat care este binele, nu este admisibil, este deja o jignire; de aceea Dumnezeu nu cere omului o alegere, dar o decizie.

Această decizie se manifestă ascultând de porunca divină, de nu a mânca din *rodul* pomului, din cunoștința binelui și a răului.

Pentru că un lucru era pomul paradisiului, altul era rodul pomului și altceva era ceea ce ar fi provocat mâncarea.

Mai clar, pomii erau doi, pomul „*Vieții*” și pomul „*cunoașterii binelui și răului*”. Din ultimul pom Dumnezeu a spus să nu mănânce, pentru că el nu ar fi putut da viață, dar ar fi provocat moartea.

Pomul Vieții indica *Voința Divină*, **rodul cunoașterii binelui și răului** (o cunoaștere care nu este viață) era imaginea *voinței omenești*. Mâncând din el (dând viață propriei vreri umane, împotriva Vrerii Divine) ar fi provocat, nu viața, dar moartea.

Acești doi pomi erau așadar ca un fel de „sacramente”, deoarece instituite de Dumnezeu Tatăl Creator, din punct de vedere material, înseamnă, și în același timp redau o realitate spirituală. Trebuia să aibă prin urmare o realitate materială, pentru a putea exprima un semnificat spiritual.

Respectivele roade, al unuia și al altuia, trebuiau să fie, prin urmare, adevărate roade materiale (în nici o parte nu se spune că a fost faimosul „măr”) și care totuși aveau un semnificat precis: „*rod divin*” sau „*rod uman*”, oricum rodul trupului, al procreării. Rodul binecuvântat și divin, cel al Mariei; rod lipsit de binecuvântare și uman, cel al Evei, mai mult, primul său născut, Cain, „era de la Cel Rău” ne spune Scriptura. (1 Ioan 3,12).

6 - Omul, păcătuind, a rănit și a profanat **chipul** divin ce-l poartă în sine și a pierdut **asemănarea** divină pe care o avea. Omul nu a mai fost asemănător cu Dumnezeu pentru că a preferat vrerea

proprie împotriva Vreii lui Dumnezeu. El a păcătuit și pierzând Viața supranaturală (Harul), în consecință a pierdut și viața naturală. Voința sa omenească s-a despărțit de Voința Divină; de aceea sufletul se desparte de trup.

Sufletul spiritual și nemuritor moare (adică rămâne lipsit de Viața Divină) și de aceea moare și trupul (lipsit de suflet). Astfel, moartea este dublă: cea a sufletului și cea a corpului.

Moartea sufletului este **păcatul**; **moartea** trupului este consecința lui. Prin urmare, Răscumpărarea operată de Domnul Nostru Isus Cristos a implicat faptul că El și-a asumat dubla noastră moarte în Viața sa și în Pătımirea sa: Pătımirea Sufletului său și al Corpului său.

Păcatul este refuzul Voinței lui Dumnezeu iar Isus l-a anulat cu adeziunea perfectă la Voința Tatălui; în schimb consecința păcatului este pierderea tuturor bunurilor prețioase, supranaturale și naturale, culminând cu moartea, iar Isus o anulează cu Patima și Moartea sa crescând mereu încă de când s-a întrupat.

Există **o moarte dublă**, care corespunde cu cele două dimensiuni ale existenței omului: una este în timpul încercării, cealaltă este pentru totdeauna, dincolo de această viață. Așadar moarte trecătoare și moarte eternă.

De prima moarte, care este universală (consecința păcatului original) „nici un om viu nu poate scăpa”, dar apoi va fi învierea universală a trupurilor la sfârșitul istoriei (la sfârșitul lumii) pentru că fiecare om va merge –trup și suflet– la destinul său definitiv, de el ales: „*Vine ceasul în care toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul lui! Și vor ieși spre învierea vieții cei care au făcut binele iar cei care au săvârșit nelegiuire, spre învierea judecării*” (Ioan 5,28-29).

De a doua, care este separarea de Dumnezeu, există posibilitatea de a se elibera atâta timp cât omul se află în această viață, prin pocăința adevărată, împăcarea cu Dumnezeu, iertarea divină (prin Biserică). Dar dacă se termină timpul încercării și omul moare fără Har, fără să ceară iertare și fără să invoce Milostivirea Divină, izbirea cu Dreptatea se transformă în moarte eternă, refuzul lui Dumnezeu pentru totdeauna. Aceasta este **a doua moarte**, fără nici un remediu (Apocalipsa 20,14).

Deoarece există **o moarte dublă**, există și **o înviere dublă**. Cea spirituală nu este numai întoarcerea la Har, dar și mai mult întoarcerea omului „*în ordinea inițială a Creației*”, având ca viață Voința Divină. A doua, cea corporală, va fi la sfârșitul lumii.

7 – Din a fi **un fiu** al lui Dumnezeu prin har, omul a devenit **un rebel** și, căit, a fost admis doar ca **un slujitor**, în așteptarea Răscumpărării.

De două ori va veni Domnul: prima dată ca Mântuitor; a doua, ca Rege. În prima sa venire ca Mântuitor a reparat **chipul divin**, deformat și aproape de nerecunoscut al omului; în a doua venire, ca Rege, îi redă **asemănarea divină** pierdută, readucând omul care îl primește la ordine, în locul său desemnat de Dumnezeu și în scopul pentru care a fost creat.

Prima venire al Domnului a fost pentru a salva omul, redeschizând porțile Cerului, pentru cei care vor să intre. **A doua venire** este pentru a salva Decretul etern al Împărăției sale, făcând să coboare Cerul și astfel reînnoind fața pământului.

Rodul primei sale veniri este pentru a reda viață divină Harului, făcându-l pe om să devină fiul lui Dumnezeu (prima Înviere); **rodul celei de-a doua veniri** este pentru a da acestui om în Har deținerea Împărăției sale, plinătatea bunurilor Creației a Răscumpărării și Sfințirii.

Prima venire (sau „Adventul”) a Domnului a fost „**Plinătatea timpului**”.

A doua venire (sau „Parusia”) este la „**sfârșitul timpurilor**”, sfârșitul timpurilor de așteptare și sosirea Timpului mult așteptat, sfârșitul timpurilor de suferință și venirea timpului împlinirii Împărăției, cum a spus Sf. Petru: „*Așadar convertiți-vă și întoarceți-vă pentru ca păcatele voastre să fie iertate, ca să vină timpuri de odihnă de la Domnul, și să-l trimită pe Cel care v-a fost hotărât de mai înainte, pe Cristos Isus, pe care cerul trebuie să-l primească până în timpurile restabilirii tuturor lucrurilor*” (Fapte 3,19-21).

Prin urmare este necesar să se facă distincție între timpurile istoriei:

- începutul timpurilor sau începutul lumii;

- plinătatea timpurilor;
- sfârșitul timpurilor,
- și -sfârșitul lumii (sau istoriei).

Între ultimele două este la mijloc un timp slăvit, foarte lung, a împlinirii Împărăției lui Dumnezeu promis în Tatăl nostru, Împărăția Voinței sale „*precum în Cer așa și pe pământ*”. Este ceea ce Apocalipsa numește „**Mileniul**”. Imaginea acestuia au fost cele patruzeci de zile în care Isus Înviat vrea, deja glorios, să rămână pe pământ înainte de Înălțarea sa la Cer.

8 - Dumnezeu ne-a creat pentru a ne împărtăși Viața sa, Iubirea sa, Fericirea sa, Slava sa. Pentru a-și manifesta Iubirea sa infinită, pentru a ne iubi și a fii iubit de noi (aceasta este fericirea noastră).

Prin urmare, a iubi necesită, pe dreptate, a fii iubit: cum putea creatura să concureze în iubire cu Dumnezeu? Cum să satisfacă drepturile Dreptății iubind cu o dragoste „microscopică” pe Cel care o iubește cu o Iubire infinită și eternă? I-ar putea fii suficient lui Dumnezeu „să știe” că, din moment ce creatura este mică și limitată, „nu este nimic de făcut” și ar fi trebuit să se mulțumească cu asta și, de aceea, din partea noastră ar fi fost o lipsă de corespondență substanțială a Iubirii sale? „*Nimic nu-i este imposibil lui Dumnezeu*”.

Așadar El însuși a predispus soluția: **oferind însăși Inima sa creaturii astfel încât creatura să-l poată răsplăti în mod identic**. Dându-i în Dar creaturii același izvor al Iubirii sale, Voința sa Divină.

Evident, acest Dar nu face parte din natura omului, dar este absolut darul pur al harului, un Dar în totalitate nemeritat. Creatura nu trebuie să facă altceva decât să-l recunoască și să-l primească. Acest Dar suprem, această coroană regală și divină, este cea care îl stabilea pe om moștenitor și rege, „*Adam fiul lui Dumnezeu*”, un mic „dumnezeu” **cu asemănarea** Creatorului și Tatălui său.

Cu acest Dar al Voinței Divine, omul putea și trebuia să-l iubească pe Dumnezeu cu aceeași Iubire, precum Fiul își iubește Tatăl împreună cu Duhul Sfânt, care este Iubirea.

Ceea ce pornește de la Unitate, diversificându-se în trei Persoane, se întoarce în Unitate consumându-se datorită Iubirii. Numai așa, în același mod, omul care ieșit de la Dumnezeu, trebuie să se reîntoarcă (în mod liber) la Dumnezeu.

Sunt atât de sărace cuvintele omenești! Realitatea lui Dumnezeu depășește de o infinite de ori conceptele sărace pe care omul reușește să le aibă, și care, deși sunt atât de limitate și deci într-adevăr neadecvate, nu pentru asta sunt greșite: sunt precum omul, limitate.

„*Căci pe cei pe care i-a cunoscut de mai înainte, de mai înainte i-a și rânduit să fie asemenea chipului Fiului său, așa încât El să fie primul născut între mulți frați; pe cei pe care de mai înainte i-a rânduit, i-a și chemat; pe cei pe care i-a chemat, i-a și justificat; pe cei pe care i-a justificat pe aceștia i-a și glorificat*” (Romani 8,29-30).

Predestinați din totdeauna, așadar **chemați** (la existență = creați) din totdeauna, de aceea **justificați** (adică răscumpărați) din totdeauna, așadar **glorificați** din totdeauna. Aceasta din partea Sa; acum depinde de noi să o confirmăm sau să o ratificăm din partea noastră, ca aceasta să fie pentru totdeauna.

„*Veți devenii precum Dumnezeu*” a propus Evei tatăl minciunii, „*a fii ca Dumnezeu*”, punându-se pe cont propriu, eliberându-se de Dumnezeu. Ca și cum o rază de lumină a soarelui ar putea să existe și chiar să devină și el un soare, desprinzându-se de soare!

Aceasta este vocația noastră eternă, **să devenim ca Dumnezeu prin harul pur al bunătății și generozității sale**: noi nu „suntem” ca Dumnezeu, dar Dumnezeu ne cheamă să „devenim” ca El, **nu în ființa noastră creată sau în natura omenească, dar în a trăi și a iubi în aceeași Vrere a sa și cu însăși Iubirea sa**:

„*Puterea lui dumnezeiască ne-a dăruit toate cele [necesare] spre viață și evlavie, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat la propria lui glorie și putere. Prin acestea, ne-a dat*

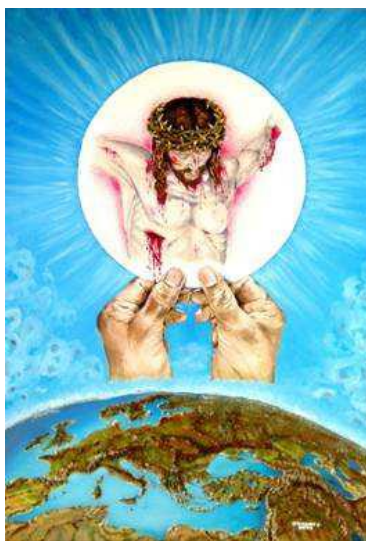
promisiunile lui prețioase și mari, pentru ca astfel să **deveniți părtași ai Naturii sale Dumnezeiești**” (2 Petru, 1,3-4).

De aceea, fiți cu mintea clară, cumpătați în toate, puneți-vă toată speranța în **Harul care va fi dat când se va revela Isus Cristos**” (1 Petru, 1,13). „Fiii în Fiul!”

„Pentru ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să vă dea Duhul înțelepciunii și al descoperirii, ca să-l cunoașteți pe deplin luminându-vă ochii inimii voastre ca să cunoașteți care este speranța chemării sale, care este bogăția gloriei moștenirii sale între cei sfinți și care este imensa măreție a puterii sale față de noi, cei care credem după lucrarea tăriei Puterii sale...” (Efeseni, 1, 17-19)

Profesiune de credință

O Isuse, Domnul meu și Dumnezeuul meu!
Te ador, adevărat Dumnezeu și adevărat Om,
care ni te dai în Preasfântul Sacrament

cu Corpul tău, Sângele, Sufletul și Divinitatea
din care faci să izvorască opera *Creației*,
opera *Răscumpărării* și opera *Sfințirii*
pentru triumful Împărăției tale

Toată opera *Creației* este pentru ÎNTRUPAREA ta,
ea este finalizată și culminează în Ea.

Toată opera *Răscumpărării* se împlinește în toată Viața ta,
în Preasfânta ta Pătimire și Moarte.

Toată opera *Sfințirii* – care este transplantul Vieții tale în noi –
este rodul Învierii tale,

deoarece Tu ești Cuvântul Întrupat, Mort și Înviat !

Iar scopul tău nu este numai de a ne crea,
de a ne salva și de a ne face sfinți,
dar este de a ne da însăși Divinitatea ta,
făcându-ne să avem ca viață însăși Voința ta:
pentru că aceasta este Împărăția ta !

Isuse, te iubesc! Vino, Voință Divină și ia în posesie

*ființa mea, persoana mea, viața mea;*¹
tot ceea ce sunt, tot ceea ce am, tot ceea ce fac;
duhul meu, sufletul meu, corpul meu;
capacitățile mele, simțurile mele, membrele mele;
voința mea, inteligența mea, memoria mea;
mintea mea, inima mea, respirația mea;
fiecare gând, fiecare cuvânt, fiecare lucrare;
privirea mea, ascultarea mea, vocea mea;
fiecare mișcare, fiecare acțiune, fiecare pas;
munca mea, oboseala mea, odihna mea;
sentimentele mele, durerile mele, bucuriile mele;
rugăciunea mea, Sfânta Liturghie, sacramentele pe care le primesc (sau le dau);
trecutul meu, prezentul meu, viitorul meu;
viața mea, moartea mea și eternitatea mea,
pentru a schimba totul *într-o laudă* perfectă și universală a Slavei tale,
în viața Vieții tale, în triumful Vrerii tale.

Isuse, Voința ta Divină să fie viață în mine și să mă îmbrace în tine

*Astăzi totul voi face pentru Tine, cu Tine și în Tine.
În fiecare clipă din viața mea, să trăiască în mine
Toată Viața ta, Moartea ta, Învierea ta.
Acoperă-mă sub mantia Vieții tale, a Durerii și Iubirii tale,
astfel încât eu să Te ador în Adevăr,
să Te îmbrățișez în Imensitatea ta,
să Te posed în Atotputernicia ta.
să Te măresc cu însăși Gloria ta,
să Te laud cu Înțelepciunea ta,
să Te binecuvânteț cu aceeași voce a Tatălui.
să-Ți mulțumesc cu Dreptatea ta,
să-Ți dau reparări cu însăși meritele tale,
să Te iubesc cu Iubirea ta eternă.*

*În fiecare clipă vreau să umplu toată **Creația**
cu Iubirea mea care Te Laudă și îți Mulțumește,
toată **viața ta de Răscumpărător**,
cu Iubirea mea, care Te adoră și Te binecuvântează,
toată **opera Sfințirii** cu Iubirea mea, care Te iubește
și în numele tuturor îți cer triumful Împărăției tale.*

¹ -Fiecare rând exprimă amprenta Sfintei Treimi, care a creat omul după chipul și asemănarea Sa.

În acest mic Catehism al Voinței Divine vedem:

1 - Primele întrebări despre Darul lui Dumnezeu	3
2 - Spiritualitatea Luizei Piccarreta	5
3 - Ochii sufletului: Credința	15
4 - Încredere și Consacrare	19
5 – „Cine sunt eu și Cine ești Tu?”	23
6 - Cum se primește acest Dar?	25
7 - Necesitatea cunoașterii	29
8 – „Doamne, învață-ne să ne rugăm”	33
9 - Ordinea Decretelor al Actului unic și etern al Vrerii Divine	41
10 – „Să fie Lumină!”	42
- Profesiune de Credință	46
- Isuse, Te iubesc	50

